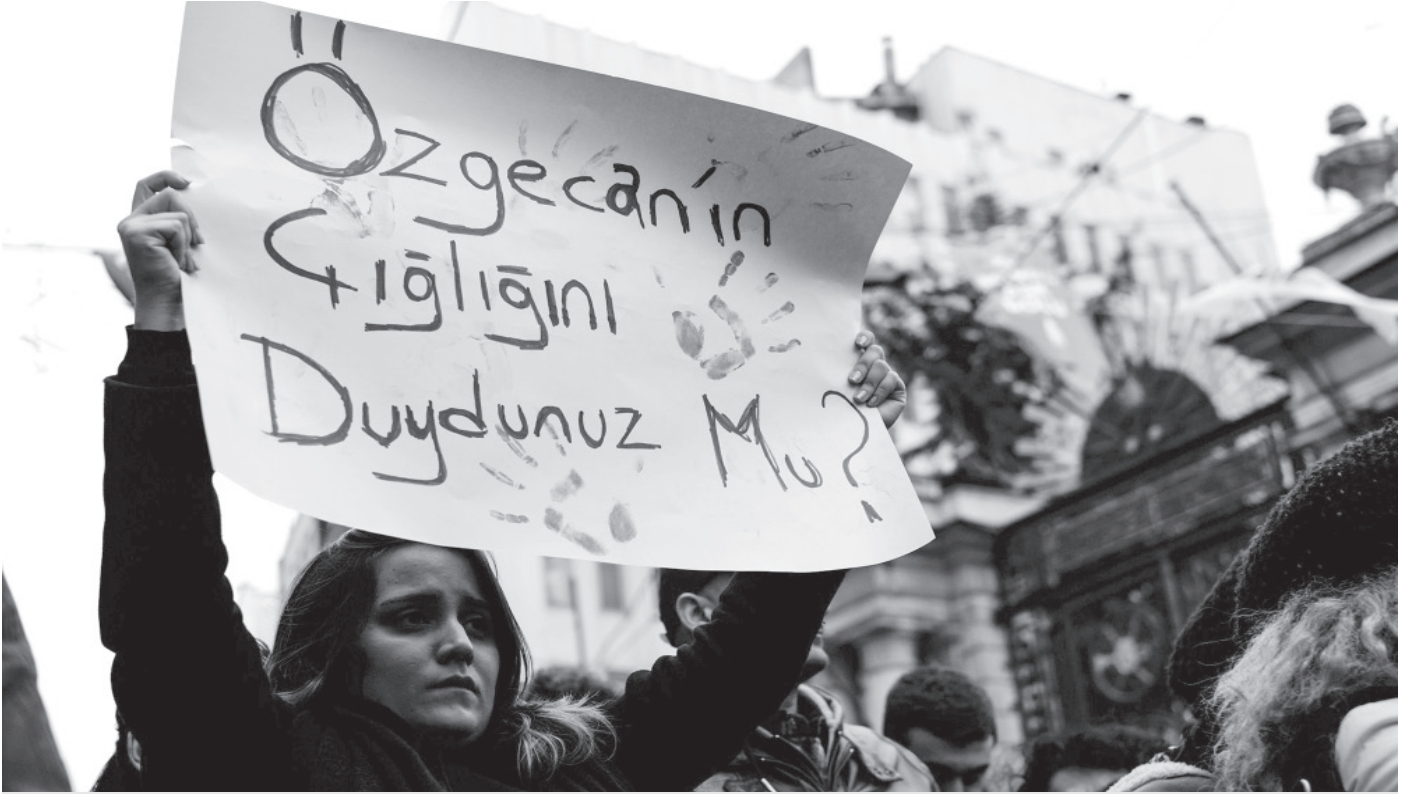

Sınıf

Şubat - Mart 2015

Sayı: 2

“Grevleri yasaklanan işçiler, tacize, tecavüze uğrayan, katledilen kadınlar, sokağa çıktıkları için katledilen çocuklar; hepsinin arkasında devlet var! Varsın bizleri bastırmak için istedikleri yasaları çıkartsınlar. Bizler Gezi ile beraber özgürlüğümüzü kısıtlayanlara karşı Türkiye'nin dört bir yanında sokaklara çıkan, meydanları kuşatan bir gençliğiz! Bizler günü geldiğinde tüm ezilenlerle birleşerek çok daha güçlü barikatlar kuracak olanların elleriyiz, kollarıyız! Bizleri ezenlere karşı birleşeceğiz, coşkun bir sel olup dolduracağız dört bir tarafı ve temizleyeceğiz bu coğrafyayı tüm pisliklerden!”

facebook.com/siniftan

sinifagel@gmail.com

Sınıf

İki aylık
politik lise dergisi

İÇİNDEKİLER

Emin adımlarla yürüyoruz!	3
<u>Kadın mücadeleleri:</u>	
Kadınlara yönelik örgütlü saldırılara karşı örgütlü mücadele	4
8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar günü	5
Özgecan için yapılan eylemler	6 - 7
<u>Okullardan:</u>	
Bu dersler “ne için?”	8 - 9
Mektuplar	9
Dershaneler kapatılırken	10
İşsizlik ve geleceksizlik mi? Hayır almayayım!	11
Berkin’in kardeşleri	12 - 13
<u>Politika:</u>	
Charlie Hebdo saldırısı ne anlama geliyor?	14
AKP saldırıya meclisten başladı!	15
Metal işçilerinin grevi yasaklandı	16 - 17
<u>Devrimci bakış:</u>	
Devrim sadece bir hayal mi?	18 - 19
Che'nin gerçek yoldaşları	20 - 21
Kara devrimin tarihi önderi Malcolm X	22 - 23
<u>Kültür - Sanat:</u>	
Epik - Diyalektik Tiyatro	24 - 25
Şiir köşesi	26
Film tanıtımı: Tek başına	26
Kitap tanıtımı: Kutsal WC	27

Emin adımlarla yürüyoruz!

Okullarımızdan toplumlardaki sınıflara çaktığımız kıyvcım büyüyor ve yayılıyor. Bültenimizin henüz ikinci sayısında, yolun çok başındayız. Ama geçen sayıda da dediğimiz gibi, bizim söyleyecek sözümüz var!

Söyleyecek sözümüz var demişken, yüzünü işçi sınıfına dönen liseliler olarak sözümüze, daha 2. günündeyken yasaklanan metal grevi ile başlayalım. İşverenler örgütü MESS tarafından teklif edilen sözleşmeyi kabul etmeyen işçiler "Metal işçisi grev istiyor!" dediler ve 29 Ocak günü 15 bin işçi greve çıktı! Grev fabrikalarda coşkuyla, sınıf dostlarının katılımıyla, halaylarla başladı. Daha ilk günden MESS'ten ayrılan fabrikalar oldu. Onlarca fabrikada işçiler MESS'e asla pes etmeyeceğiz dedi!

Bu grev bu kadar güçlü olduğu için patronlar korkmuş olacaklar ki hemen hükümete koşup yardım istediler! Hükümet de gayet açık bir şekilde MESS'in tarafını tuttu; patronların güvenliğine zarar gelmesin diye greve "milli güvenliğe" aykırı dedi ve grevi yasakladı! Hükümetin Şişecam işçilerinin grevini yasakladığı gibi bu grevi de yasaklaması hukuka tamamen aykırıdır. Grev haktır, yasaklanamaz!

Biz liseliler metal grevini takip ettiğimiz, yasaklanmasına karşı olduğumuz gibi parasız, bilimsel ve anadilde bir eğitim için 13 Şubat'ta boykottaydık. Biz liseliler zorunlu din dersinin kaldırılmasını, bilimsel bir eğitim görmeyi talep ediyoruz! Bunun yerine bize mezhepçi, diğer inançları ve inançsızlığı dışlayan dersler veriyorlar. Üstüne bunun için boykota ve iş bırakmaya katılanları fişliyor, üzerlerinde baskı kurmaya çalışıyorlar!

13 Şubat günü aynı zamanda tüm ülkeyi sarsan bir olay daha yaşandı. Özgecan Aslan evine dönmek için bindiği minibüsün şöforü tarafından vahşice öldürüldü. Ülkenin her yanında fabrikalarda, iş yerlerinde, okullarda, meydanlarda 20 yaşındayken katledilen üniversiteli kadın için protesto sesleri yükseldi. Ne yazık ki Özgecan ne ilkti, ne de son oldu... Bu ülkede her gün 3 kadın erkekler tarafından öldürülüyor. Katillerine ise tahrik indirimleri, iyi hal indirimleri uygulanıyor. Ama artık kadınların sabrı taşı, meydanlara taşı! Yas tutmaktan çok daha fazlasını yapabileceklerini bilen kadınlar kadın cinayetlerini durdurmak için, erkek egemen sisteme karşı mücadele ediyorlar! Çün-

kü erkek egemen sistem varoldukça cinayetlerin, şiddetin, tacizin, tecavüzün son bulmayacağını biliyorlar. Kadınlar birlik oluyorlar ve "Asla yalnız yürümeyeceksin!" diyorlar.

Liseli kadınlar da mücadeleye atılıyorlar. Antalya'da öğrencilerin kısa etek giymelerine karşı erkek öğrencilerden taciz timi oluşturan müdür yardımcısı örneğindeki gibi bir zihniyete karşı, cinsiyetçi eğitim istemiyoruz diyorlar!

Hakları için yavaş yavaş mücadeleye atılan işçiler, Özgecan cinayetiyle beraber sokakları, meydanları isyanlarıyla dolduran ve taleplerini haykıran kadınlar, hali hazırda ana dilleri ve ulusal hakları için mücadele eden Kürt gençleri derken hükümet kendisini iyice köşeye sıkışmış hissediyor olmalı ki şu sıralar gündemde olan İç Güvenlik Yasası bir an önce yürürlüğe girsin istiyor. Hatta o kadar ileri gidiyor ki bu yasaya karşı duran milletvekillerine saldırıyor, 5 tanesini yaralıyor! Peki bu yasa neden bu kadar önemli?

Adında güvenlik geçen bu yasa aslında tamamen halkın güvenliğine saldırmak için tasarlanmış! Polis şiddetinin bugüne kadar aldığı canların hesabının sorulmaması için, polisin daha fazla can alabilmesi için geçiriliyor meclisten! Bundan böyle polis istediğini gözaltına alabiliyor, istediği kadar gözaltında tutabiliyor. İsteddiği meydanı, sokağı, hatta tüm şehri abluka altına alabiliyor. İsteddiği gibi silah kullanıp vatandaşı öldürebiliyor. Bu açık açık daha fazla Ali İsmail'ler, Berkin Elvan'lar olsun demek! Biber gazı taşımaya yasaklatıyor mesela. Özgecan o gece ölmeseydi, yanında biber gazı taşıdığı için bu yasayla birlikte ceza alacaktı!

Grevleri yasaklanan işçiler, tacize, tecavüze uğrayan, katledilen kadınlar, sokağa çıktıkları için katledilen çocuklar; hepsinin arkasında devlet var! Varsın bizleri bastırmak için istedikleri yasaları çıkartsınlar. Bizler Gezi ile beraber özgürlüğümüzü kısıtlayanlara karşı Türkiye'nin dört bir yanında sokaklara çıkan, meydanları kuşatan bir gençliğiz! Bizler günü geldiğinde tüm ezilenlerle birleşerek çok daha güçlü barikatlar kuracak olanların elleriyiz, kollarıyız! Bizleri ezenlere karşı birleşeceğiz, coşkun bir sel olup dolduracağız dört bir tarafı ve temizleyeceğiz bu coğrafyayı tüm pisliklerden!

Kadınlara yönelik örgütlü saldırılara karşı örgütlü mücadele!

Geçen sene belediye otobüsünün içinde silahla vurulup öldürülen İstanbul Üniversitesi öğrencisi olan Özge gibi, geçtiğimiz hafta Mersin’de acımasızca katledilen Özgecan, bu düzende katledilen kadınların ne ilki ne de sonuncusu olacaktır!

İÜ öğrencisi olan Özge, eski sevgilisinin tacizlerine maruz kaldığı için evinden çıkamıyordu. Polisten koruma istemiş, cevap alamamıştı. Okuluna devam edebilmek için bir gün evinden çıkıp bir belediye otobüsüne bindi ve o gün olan oldu. Özge, otobüsün orta yerinde eski sevgilisinin silahından çıkan kurşunla katledildi.

Mersin’de üniversite okuyan Özgecan ise bir akşam bir minibüse bindi. Ama hazırlıklıydı, bu ülkede kadınların kendilerini her an savunması gerektiğinin farkındaydı ve yanında bir kutu biber gazı vardı. Ve 13 Şubat gecesi, Özgecan önce minibüs şoförünün tecavüzüne direndi, minibüs şoförü biber gazını kullanan Özgecan’ı bu kez onu öldürmek için bıçakladı, ölmeyince kafasını levyeyle ezdi. Ardından yaktı ve bileklerini kesti!

Bu olaylar çok sık gündeme gelmez, vahşet boyutu arttıkça haber değeri bulur. Ama tüm kadınlar çok iyi biliyor ki bu düzende her gün kadınlar katlediliyor, fail bazen en yakınları bazen bir minibüs şoförü oluyor. Ama ölen hep kadın, öldüren hep erkek oluyor. Yalnızca ölüm de değil, her gün birçok kadın tacize, tecavüze maruz kalıyor. Mesela kampüste yurda giden ıssız yollarda bir erkekle aynı anda yürüyünce adımlarının temposuna kulak kesilmek zorunda kalıp, yurda bir an önce varabilmek için koşar adım ilerliyor. Yurdu kampüs dışındaysa, bu kez otobüste erkek bakışlarına, o tacizin bilindik temaslarına maruz kalıyor ve ineneği durakta kendisiyle birlikte bir erkek inecek mi diye içini tedirginlik kaplıyor.

Çoğu zaman bireysel gerçekleştirilen tacizler, kimi zaman yerini kitlesel tacizlere bırakıyor. En yakın örneği İTÜ’dür. İTÜ’de her yıl erkek öğrenciler, kadın yurduna doğru bir yürüyüş gerçekleştirir ve o yürüyüşte çeşitli cinsiyetçi küfürlerle birlikte yurdun önüne vardıklarında, odalarında oturan kadınlarda korkunç bir korku başlar; “acaba yukarı gelirler mi?” diye. Bu kitlesel tacizin

kelimenin tam anlamıyla örgütlü bir saldırıya dönüştüğü, faşizmin egemen olduğu Gazi Üniversitesi’nde kadınların her hareketi faşistlerin baskı ve müdahalesi ile karşılık bulur.

Ve kadınlar, günlük hayatta farkına bile varılmayan nice tacizlere, kimseye anlatılmayan tecavüzlere maruz kalır. Bunu bir karakola gidip polise anlatsa bıyık altından gülen bir komiserle karşılaşır. Olayı yargıya taşımaması için kadına çeşitli telkinlerde bulunur. Oldu ki yargıya taşındı bu olay, hakim ne yapar eder faili cezalandırmaz ya da iyi hal indirimleriyle ödüllendirir. Yani devlet, tüm örgütlülüğüyle erkek egemenliğini kadınlara hissettirir, kabul ettirmeye çalışır.

Tüm bu erkek egemenliğine karşı mücadele etmeliyiz. Bir gece vakti Dicle Üniversitesi’nde tacize uğrayan kadın öğrencinin tüm yurt arkadaşlarıyla birlikte kampüste haykırdığı gibi hepimiz her yerde tacizcileri teşhir etmeli, müdahale etmeliyiz.

Her gün örgütlü bir şekilde bize saldırıyan bu sisteme karşı biz Devrimci İşçi Partili Kadın Öğrenciler olarak cinayetlere, tecavüzlere, tacizlere karşı yas tutup susmuyoruz. Bizim hüznümüz isyana dönüşür! Erkek egemenliğine, kadın bedenini metalaştıran kapitalist sisteme karşı örgütlü mücadelemizi yükseltiyoruz! Tüm kadın öğrencileri de gücümüze güç katmaya çağırıyoruz!

Güvenli belediye otobüsleri için,

Güvenli ve ücretsiz yurtlar için,

Tacizci hocaların en ağır şekilde cezalandırılması için,

Kadın cinayetlerine, tecavüzlere en ağır cezaların verilmesi için,

Kadın olarak ezilmeyeceğimiz bir düzeni kendi ellerimizle kurmak için,

Verdiğimiz mücadelede tüm kadın öğrencileri gücümüze güç katmaya çağırıyoruz!

Dünya Emekçi Kadınlar günü

Her yıl 8 Mart yaklaşırken, biz kadınlar için hayali bir dünya yaratılır. Bu dünyada kadınlara güller uzatılır. Bu dünyada kampanyalar, indirimler vardır. Bu dünyada kozmetik ürünlerinin, kuaför koltuklarının saltanatı yürür. Bu dünyada kadınlar el üstünde tutulur; ama en çok da “başarılı” kadınlar... “Bu dünyada isterlerse bütün kadınlar; birazcık girişimci, azıcık da cesur olsalar kendi ayaklarının üzerinde durabilirler.” Egemenlerin, zenginlerin kurduğu bu hayal dünyasında 8 Mart; çiçek günüdür, güzellik günüdür, alışveriş günüdür, tüketim günüdür, girişimcilik günüdür. Bütün kadınların pür neşe olduğu, rengârenk bir 8 Mart!

Geri kalan 364 günde cinsel tacize, erkek şiddetine, emek sömürüsüne maruz kalmaya devam ediyoruz. Ama 8 Mart’ta hediyelere boğulup kendimizi değerli hissetmemiz bekleniyor!

8 Mart’ın anlamı bambaşkadır! 8 Mart, her gün maruz kaldığımız erkek şiddetine, cinsel tacize, işyerinde ve okulda yaşanan ayrımcılığa, düşük ücretlerle çalıştırılmaya, devletin bedenimiz üzerinde tahakküm kurmasına karşı **mücadele günüdür!**

Çünkü 8 Mart’ın ortaya çıkışı çok önemli mücadelelere dayanır:

8 Mart’a giden yolda önce, 1857 yılında mücadele sahnesine New York’ta günde 15-16 saat çalışmaya zorlanan dokuma işçisi kadınlar çıktı. 10 saatlik iş günü ve insanca çalışma koşulları talebiyle greve gittiler. Grev kanlı bir şekilde bastırıldı, çok sayıda kadın tutuklandı ya da öldürüldü.

1908 yılında ise yine New York’ta bu kez 15 bin tekstil işçi kadın, doğum izni, daha yüksek ücret, daha kısa çalışma saatleri ve oy hakkı talebiyle başlattıkları ve “Ekmek ve Gül” sloganı ile sembolleşen bir mücadele başlattılar. Tekstil işçisi kadınların diğer işçilerle ilişkilerini kesmek için kadınları fabrikaya kilitlediler ve fabrikada çıkan yangın sonucu 129 kadın işçi ya-

şamını yitirdi.

ABD’de kadın işçilerin bu şekilde katledilişi nedeniyle, Kopenhag’da 1910 yılında Almanya Sosyal Demokrat Partisi önderlerinden olan Clara Zetkin öncülüğünde toplanan İkinci Enternasyonal’e bağlı Uluslararası Sosyalist Kadınlar Konferansı’nda 8 Mart, “Dünya Emekçi Kadınlar Günü” olarak önerildi ve II. Enternasyonal tarafından kabul edildi.

Dünya Emekçi Kadınlar Günü’nün tüm dünyada ortak tek bir gün olarak belirlenmesi ise yine başka bir mücadeleye dayanıyor. Rumi takvime göre 23 Şubat, Miladi takvime göre ise 8 Mart 1917 tarihinde Rusya’da işçi kadınlar savaşa ve yoksulluğa karşı greve gittiler. Bu grevle birlikte patlak veren ve tarihe Şubat Devrimi adıyla geçen olaylar karşısında çaresiz kalan çar tahttan indi ve görevi ele alan geçici hükümet, kadın işçilerin taleplerini kabul etmek zorunda kaldı. Bu mücadele sonucunda kadınlar oy hakkını elde etti.

İşçi kadınlar bu kadar güçlü mücadele ederken patronların temsilcilerinin müdahalesi de gecikmedi. Birleşmiş Milletler Genel Kurulu, 16 Aralık 1977 tarihinde 8 Mart’ın “Dünya Kadınlar Günü” olarak anılmasına karar verdi. Ve 8 Mart’ı anlamına aykırı bir şekilde; fabrika yangınında katledilen işçilerden, 8 Mart’ın kadınların sınıfsal mücadele günü olmasından koparıp, basit anlamda kadınlara değerli olduklarının hissettirilmesi gereken bir günüymüşçesine “kutlanmasının” önünü açtı.

Ama bizler 8 Mart’ın içi boşaltılmaya çalışılsa da bir mücadele günü olduğunun bilincindeyiz. Ve bu 8 Mart’ta da emekçi kadınlarla birlikte alanları dolduracağız.

Özgecan için yapılan eylemler

Adana

Adana Kadın Platformu'ndan kadınlar 5 Ocak Meydanı'nda buluşarak, Tarsus'ta katledilen Özgecan Aslan'ın ölümünü 14 Şubat'ta sevgililer gününü "Hediyelerinizi değil, bizden çaldığınız yaşamlarımızı geri istiyoruz" diyerek protesto etti.

Amaç; 'Sevgililer Günü' adı altında kadın katliamlarının, kadına yönelik şiddetin, erkek egemenliği altında ezilme ve sömürülmenin görmezden gelindiğine dikkat çekmekti. Yapılan basın açıklamasında, AKP'nin 12 yıllık iktidarı boyunca kadına yönelik şiddetin yüzde 1400 arttığı söylendi. Ayrıca; "Aynı zamanda bugün 14 Şubat. En yakınımızdaki erkekler tarafından aşk adı altında her türlü baskıya, fiziksel, psikolojik, ekonomik, cinsel, her türlü şiddete maruz kalmaya, emeğimizin sömürülmesine karşı çıkmak için de buradayız. Büyük aşk, kara sevda, çılgın aşık, gözü dönmüş aşk gibi sözcüklerin, aşk masallarından çok yılın ilk ayında öldürülen 27 kadının katledilmesinin karşılığı olduğunu görebiliyoruz. Geçtiğimiz yılın 365 gününde 281 kadının öldürüldü. Bunların yüzde 46'sı

koca, yüzde 20'si sevgili veya eski koca-sevgili tarafından öldürüldü. Bugün bize verilecek çiçekler, erkeklerin ölüm makinası gibi çalışmasının önünü alacak mı? Emeğimiz, bedenimiz, kimliğimiz bizimdir. Erkek adalet, gerçek adalet dönüşüncüye kadar mücadele edeceğiz. Bizler 14 Şubat'ta kırmızı güllere feda edecek bir hayatımız olmadığını, hiçbir hediye ve sevgi sözcüğünün erkek şiddetini ve egemenliğini gizleyemeyeceğini haykırıyoruz! Canımızı sokakta bulmadık ama sokakta arayacağız" denilerek eylem sloganlarla sonlandırıldı.

Antalya

Antalya Kadın Platformu'nun çağrısıyla Attalos Heykeli önünde bir araya gelen kadınlar, burada basın açıklaması gerçekleştirdi. Yapılan basın açıklamasında devletin; kadınların kaç çocuk doğuracağından nasıl doğum yapacağına, ne giyeceğinden kiminle, nerede, nasıl yaşayacağına kadar

müdahale ettiğini ve bu nedenle kadınların öfkesinin arttığı vurgulandı. Ayrıca basın açıklamasında şunlara değinildi; "Özge'yi, canımızı aldınız! Asıl şimdi siz korkun kadınların öfkesinden! Özgecan'ın katillerinin işledikleri cinayete bir gerekçe bulmasına izin vermeyeceğiz. Katilleri yargılayan adaletin peşindeyiz ve biliyoruz ki Özgecan'ın katili 'erkek-kadın eşit değildir' diyen erkek egemen zihniyetiniz, kadın düşmanı iktidarınızdır." Basın açıklamasının okunmasının ardından oturma eylemi gerçekleştirildi. Gerçekleştirilen eylem sırasından sık sık "Erkek, devlet şiddetine son", "Özgecan'ın hesabı sorulacak", "Kadın cinayetlerini durduracağız" sloganları atıldı.

Bursa

16 Şubat günü de Setbaşı Mahfel'de toplanan Bursa halkı, sloganlar eşliğinde Heykel Meydanı'na yürüdüler. Heykel Meydanı'nda gerçekleştirilen basın açıklamasının ardından kitle AKP İl Binası'na yürümek istedi, ancak polisler ambulansın gelmekte olduğunu bahane ederek kitleyi dakikalarca beklettiler. Polisin tüm oyalama çabalarına rağmen Bursa halkı alandan dağılmayarak yürümekte diretti. Yürüyüşe geçen kitleyi polisler barikat kurarak engellemek istedi. Bunun üzerine kadınlar zıt yönde doğru yürüyüş gerçekleştirip eylemlerine devam etti. "KahROLSUN Erkek Egemen Kapitalist Sistem", "Jin, Jiyan, Azadi", "Katil Devlet Hesap Verecek" sloganları ile AKP İl Binası'nın önüne gelinerek eylem sonlandırıldı. Ayrıca AKP İl Binası önünde barikat kuran polisler kadınlara sözlü tacizde bulundu.

İstanbul - İTÜ

İTÜ'lü kadınlar, kadın cinayetlerine tepki göstermek ve Özgecan'ın hesabını sormak için bir eylem düzenledi. 'Özgecan'ın katili erkek egemenliği' yazılı bir pankart açarak yürüyüşe geçtiler. "Emeğimiz, bedenimiz, kimliğimiz bizindir", "Özgecan için ayaktayız", "Kadınlar sokağa hesap sormaya" diyen kadınlar yemekhane önüne gelerek burada bir basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Yapılan açıklamada: "Bu akşam burada, vahşice katledilen kardeşimiz Özgecan için yürüdük. Yürüdük; çünkü öfkeliyiz. Yürüdük; çünkü Özgecan ilk değil. Yürüdük; çünkü biliyoruz ki son da olmayacak. Bu yüzden biz kadınlar olarak; özgürlüğümüz için insanca, katledilmeden, taciz edilmeden, tecavüze uğramadan, hakaretlere konu edilmeden, cinsel obje konumundan çıkıp "kadın" olarak varolabilmek için, mücadelemizi yükseltiyoruz." dediler.

İstanbul Kadıköy

İzmir

İzmir'de de KESK İzmir Şubeler Platformu'nun çağrısıyla ve aralarında Devrimci İşçi Partisi'nin de bulunduğu emek güçlerinin katılımıyla Alsancak Kıbrıs Şehitleri girişinde toplanan yüzlerce kadın ve erkekten oluşan kitle, AKP Hükümeti'nin kadın politikalarını protesto etti. Yürüyüşün ardından yapılan basın açıklamasında, kadınların kaç çocuk doğuracağından nasıl doğum yapacağına, ne giyeceğinden kimle, nerede, nasıl yaşayacağına kadar müdahale edildiğine dikkat çekilerek bu nedenle kadınların öfkесinin arttığı ifade edildi.

Manisa

Özgecan Aslan'ın katledilmesine yönelik tepkiler tüm ülkede olduğu gibi Manisa'da karşılık buldu. Manisa'da faaliyet gösteren pek çok kadın örgütü Özgecan için alanları doldurdu.

16 Şubat Pazartesi günü Manolya Meydanı'nda bir araya gelen Manisa 8 Mart Eylem Komitesi bileşenleri, kadına yönelik şiddeti anlatan bir resim sergisi açtı ve bildiri dağıttı. Manolya Meydanı'nda bir araya gelen bine yakın kadın sloganlar eşliğinde kadına yönelik şiddeti protesto etti.

Açıklamanın ardından İTÜ'lü kadınlar tacize, tecavüze ve kadın cinayetlerine karşı seslerini her zaman yükselteceklerini ve mücadele etmeye devam edeceklerini söyleyerek eylemlerini sonlandırdılar.

21 Şubat Cumartesi günü Kadıköy Boğa'da toplanan kadınlar sloganları eşliğinde rıhtıma yürüdüler. Kadın cinayetlerinin durması için katillere haksız tahrik indiriminin uygulanmasını protesto edip, katiller için ağırlaştırılmış müebbet talep ettiler. Kadın cinayetlerinde katledilen kadınların ailelerinin de katılıp konuştuğu eylemde hükümetin katillere indirim uygulamak, elektronik kelepçe takmak suretiyle onları koruması protesto edildi, kadın koruma kanununun etkin bir şekilde uygulanması istendi.

Bu dersler “ne için?”

Her gün okul kapısından içeri giriyor ve sıralara oturuyoruz. Ardından ders saatleri sona eriyor ve oradan çıkıyoruz. Peki düşünüyor muyuz hiç; bu eğitim - öğretim “ne için”? Aslında olması gerekeni ve şu anki eğitim sisteminin geldiği durumdan haberdar mıyız? Tabii vaktimiz olsa idi sorgulardık. Şu anki sistemin, yaptıkları ve getirdikleri ile zaten öğrencinin düşünmesini ve sorgulamasını engellemek için canla başla çalıştığını görüyoruz. Günlük görülen ders saatlerinden tutun da dersin içeriklerinden, ders kitaplarında yazanlarla... Öğrencileri hem düşünmemeye ve öğretilen, yazan her şeyi sorgusuz sualsiz kabul etmeye mecbur kılıyor. Bu öğretilen çoğu yalan yanlış bilgileri unutturmamak için sürekli sınavlara başvuruyorlar.

Neredeyse baştan sona yalanlarla dolu “Tarih Dersleri” ve bu yalanların yazılı belgesi olan “Tarih Ders Kitapları”nda her gün, her yeni derste **halkların arasına kin ve nefret tohumları eken** “bizden olmayana düşman olun” propagandalarına rastlamamak mümkün değildir! Tarihsel gerçeklikleri, belgelere dayanmasına rağmen ortada olan gerçekleri yüz 180 derece değiştirip insanların bilinç altlarına empoze etmek, inandırmak

ve kalıcılaştırmak için ellerinden gelen her şeyin yapıldığını görüyoruz. Tarihsel gerçekleri kabullenmek yahut yüzleşmek yerine hâlâ inkar ve imha politikaları uyguluyorlar. Devletin baskıcı uygulamalarının meşru kılındığı, kitapsallaştırıldığı hatta ve hatta öğrenilmeye mecbur olunan bir dersle ve onun mecburi sınavları ile uğraşmak zorunda bırakılıyor!

Zorunlu olarak görmeye mecbur olduğumuz Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi derslerinde de durum pek farklı değil. Başta Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi’ne aykırı olan bu durum başlı başına muhafazakarlaşmaya ve insanları zorla din eksenine altına almaya çalışmanın göstergesidir. Bu dersin içeriğine baktığımızda ise tamamen mezhepçi, cinsiyetçi ve farklı cinsel yönelimlerin lanetleyici şekilde anlatıldığını görüyoruz. İnsanları, **sorgulamanın yasak olduğuna ikna edip**, dogmatik kuralları zorla kabul ettirmeye uğraşıldığına, farklı mezhepleri sürekli olarak egemen olan mezheple karşılaştırıp, bunu açık açık o mezhebe bağlı insanların yüzüne vurulduğuna şahit oluyoruz. Yani anlayacağınız bir yandan İslamiyet’in sevgi ve barış dini olduğunu söyleyenlerin diğer yandan insanları ötekileştirmekten ve yalnızlaş-

tırmaktan geri kalmadığını biliyoruz!

Her geçen gün felsefe, psikoloji, sosyoloji, mantık vb. düşünmeye ve düşündürmeye yönelik bilimsel derslerin okullarda eğitiminin verilmesi zorlaştırılıyor. Bu dersler verilse bile ders saatlerinin en alt seviyede tutulmasına özen gösterildiğine şahit oluyoruz. İnsanları robotlaştırarak, söylenenleri anında muhalefet etmeksizin kabul etmelerinin “eğitimi” veriliyor bu **eğitim öğretim yuvalarında**. Tek tip, sığ, düşünmeyen insan tipi isteniyor. Bunun net örneklerinden biri olan “Tali ve Terbiye Kurulu” resmen öğrencilere “siz düşünmeyin biz sizin yerinize düşünürüz” diyor ve ders kitaplarını inceliyor. Eğer bize zararlı şe-

kilde örnek olacak veya yanlış olan bir bilgi yok ise bu kitaplara izin veriliyor. Ne harika değil mi bizim için düşünüen bir kurum bile var!

Sonuç olarak derslerin içeriği ve ders kitapları ırkçılığın, gericiliğin ve devlet propagandaları haline geldiği bu noktada, o sıralara oturduğumuzda düşünmeliyiz işte “ne için”? Sistemin birer köle adayı olmak için oturmamalıyız. **Ve biz gerçekten parasız, laik, bilimsel ve anadilde eğitim istemeli, sorgulamalı, düşünmeli ve araştırmalıyız. Aydınlik bir geleceğin ve gençliğin mücadelesini vermeliyiz!**

Adana’da okuyan 11. sınıf öğrencisi

Mektuplar

Geleceğimiz basit bir kağıt parçasına bağlı olmamalı!

Artık hangi liseye gideceğimiz TEOG (Temel Eğitimden Ortaöğretime Geçiş) sınavına bağlı. Bu sistem kısaca şöyle; 6. Ve 7. sınıftaki not ortalamamız alınıyor. Ve bu ortalama bizim TEOG puanımızın %30’unu etkiliyor. Yani not ortalamamız 70 ise TEOG puanı yaklaşık olarak 490 üzerinden başlatılıyor. Eğer ortalama 100 ise TEOG 500’den başlatılıyor. Açıkçası bu sistem biz öğrencileri çok zorlayacak. Çünkü bu sistem yüzünden öğrencilerin fen lisesine gitme oranı oldukça düşüyor. Ben hala sistemi zorlaştırmaktaki amacı anlamadım. Çünkü eğitim sistemi zorlaştıkça bizim geleceğimiz kararıyor. Dershaneler de kaldırıldı ve dersler gittikçe zorlaştırılıyor. Her yıl müfredat değişiyor. Herkes derslerinde başarılı olmak zorunda değil ama farklı yetenekleri olabilir. Geleceğimiz basit bir kağıt parçasına bağlı olmamalı!

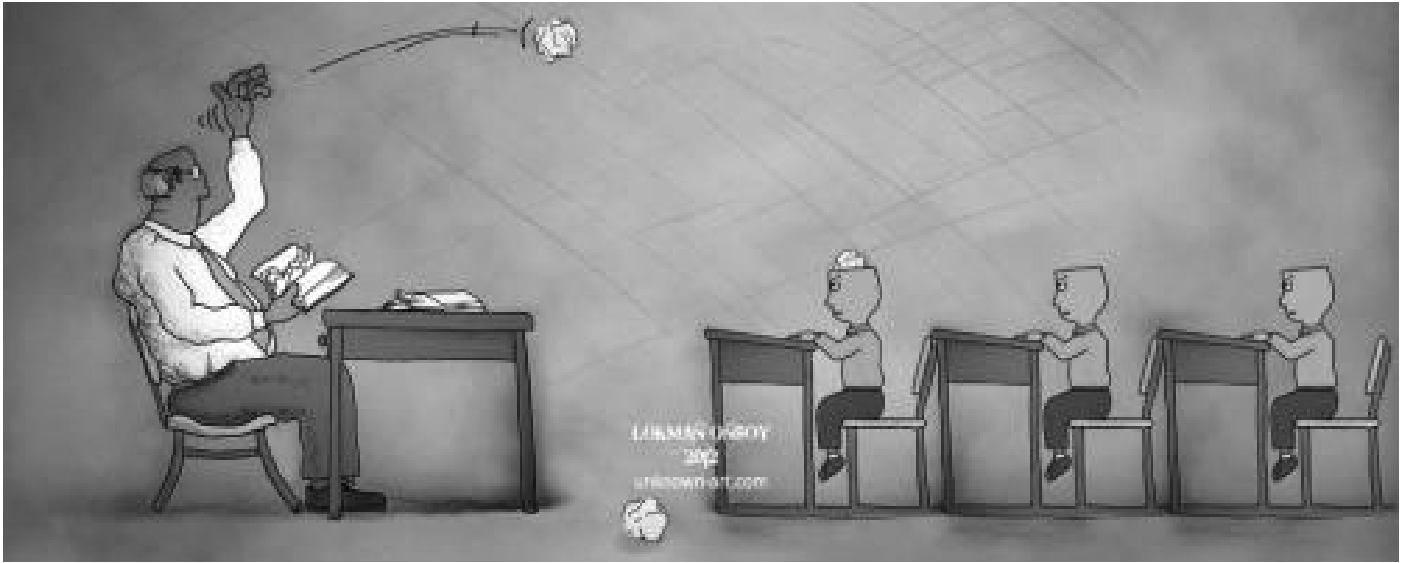
Bursa’da okuyan bir 6. sınıf öğrencisi

Kantinde yemek yemek bile ayrıcalık!

Ben Çorlu’da okuyan 10. Sınıf lise öğrencisiyim. Sabah 8’den akşam 4’e kadar okuldayım. Öğlen yemeklerinde evimiz uzak olduğundan yemeği okulda yemek zorundayım. Okul kantini çok pahalı. Bir tost karnını bile doyurmaz. Ben işçi çocuğuyum. Annemle babamın geçinebilmek için verdikleri çabayı kendimi bildim bileli görüyorum. Ayrıca benden zor şartlarda yaşayan arkadaşlarım da var. Biz yemek saatlerinde ucuz yemek yiyebilmek için yer arıyoruz. Kantinler okula ait ve ucuz tabi kaliteli yemek çıkarmalı ki her öğrenci yiye-bilsin. Biri yerken diğeri özenmesin.

Çorlu’da okuyan bir liseli

Dershaneler kapatılırken

Bilindiği üzere mahkeme kararı henüz sonuç vermesine ya da verdiği halde gündemimizin yoğunluğundan ekranlara düşmemesine rağmen, büyük ihtimalle dershaneler önümüzdeki eğitim yılında kapatılacak, bir kısmı çoktan kapandı bile.

Kapatılacak dediğime bakmayın. İsim, format, tabe-la değiştirip önümüze sadece başka tepsilerde sunulacak olan Temel Lise, öğrencilerin ve velilerin stresini arttırmaktan; hayatın bilgiye en açık olduğu dönemlerde bizi dar koridorlara tıkıp, içi güneş görmeyen 8. kat kütüphanelerde birer YGS testi daha çözdürüp net sayımızı arttırmaya yönelik planlar kuran rehberlik öğretmenlerinin ara sıra vereceği 2 saatlik izni, vicdani hesaplaşmalara sürüklenerek kullanmaktan başka bir işe yarayacak mı bilmem.

Şimdi bir de yaratılacak olan öğrenci-veli streslerinin nedenlerine bakalım.

Biz, öğrenciler olarak; gündemin bu kadar hızlı değiştiği, toplumsal sorunları düşünmekten kendi sorunlarımızla ilgilenemediğimiz şu günlerde bir de gelecek sene ne yapacağız diye kendimizi sorgularken stres olacağız çünkü;

1-Sınavla yönelik çalışma yapamadığımız okullarımızda mı kalacağız, açık liseye mi geçeceğiz?

2-Açık liseye geçerse; tanımadığımız insanların okuyacağı yazılılara girip ortalama mı düşüreceğiz yoksa işçi-emekçi ailelerimizin bu günlere kadar emek ettiği çocuklar olarak son bir fedakarlık isteyip 10 bin TL'ler vererek bir etüt merkezine mi gideceğiz?

3- Üç sene tam gün gidip neredeyse artık duygusal bağ kurmaya başlayacağımız okulu bırakıp Temel Liseye mi geçeceğiz? Peki geçtik, oradan beklentimiz ne ki, ne alacağız?

4-Bu kadar somut seçeneğin içerisinde kalmışken hem bize, hem ailelerimize en uygun seçeneği arayaduralım. Kısa zamanda, 4 senenin konusunu sığdırmayı planladığımız 9 ay içerisinde devlet duracak mı? Belki sınav sistemi değişecek, belki sene ortasında Temel Liseden bu kadar, hadi okullarınıza denilip TEOG benzeri sınavlara tâbi tutulacağız. Ne de olsa alıştığımız 4+4+4 diyip 60 aylık çocuklarla okulları doldurup ardından; olmadı bu, isteyen çocuğunu göndermesin açıklamalarına.

Biz öğrenciler bu kadar stresli, sıkıntılıyız. Peki ailelerimiz?

Kaç yıldır emek verip, geleceklerine umut bağladıkları çocukları olarak bunca seçeneğin arasında elbette seçebildikleri en iyisini seçecekler bizim için, kuşkusuz.

Kimi yastıkaltından çıkaracak bir şeyler. Kimi arabayı satacak, belki evi satıp kiraya çıkacak. Yeter ki okusun çocukları.

Bir de bu kadar gelecek kaygısının yaşandığı, üniversite mezunlarının bile işsiz, çoğu kimselerin kendi alanı dışında çalıştığı bir ülkede rağbet gören 2-3 fakülte arasından yapacağız tercihimizi. Sistem bizi yoldaş değil, rakip duruma getiriyor her seferinde, zorla...

Taleplerimizin geçen sene çok net olduğu ne dershane ne okul, ne AKP ne Cemaat dediğimiz günlerin üzerinden de çok geçmedi, henüz.

Bu eğitim sistemi bizi bir yandan etüt mü Temel Lise mi tercihi yapmak zorunda bırakırken bir yandan da öfkemizi körüklüyor. Üzerimize her geldiklerinde daha gür sesle "Bilimsel, eşit, parasız, anadilde eğitim istiyoruz" diye haykıracağız!

Adana'da okuyan 11. sınıf öğrencisi

İşsizlik ve geleceksizlik mi? Hayır almayayım!

Eğitim sistemi hangi tarafından tutsam çürümüş, hangi tarafından tutsam derbeder.

İlköğretimden itibaren hazırlanılan sınavlar, ders-hanelere dökülen paralar, üniversitede okuyabilmek için şantiyelerde can veren öğrenciler, ders-hanelerde madenci gibi güneş yüzü görmeden çalışan, milli eğitimde ise hakları her gün gelen genelgelerle tırpanlanan öğretmenler, atanmayı bekleyen öğretmenler... Bu liste sayfalarca uzar. Fakat en can alıcısı tüm bunların hem kaynağı hem de sonucu; beni karşısında bir kara delik gibi bekleyen işsizlik, geleceksizlik.

Büyüklerimden duyardım 'Eskiden sadece üniversite sınavı vardı, lise mezunu oldun mu da işsiz kalınmazdı.' diye. Bu bahsedilen en az 25 yıl öncesi. Ne değişti peki? Dünya küreselleşti, kapitalizm gelişti, cep telefonları, bilgisayar, internet çıktı da refah mı arttı? Yoksa emperyalizm dünyayı savaşlarla talan etmeye devam edip, kapitalizm yaydığı açlık ve yoksullukla insanları kemiklerini sıyrırana kadar tüketti de artan koca bir işsizlik miydi?

Şimdiyse işsizlikle beraber karşıma çıkan sınav sayısı da artıyor. Öncelikle üniversiteye gidebilmenin yolu olarak iyi bir lise için sınava girdim, ardından şu iliğimi kemiğimi kurutan üniversite sınavları var. Üniversiteye gitsem harcı bir şekilde yatıracam ve arada açıklıktan ölmezsem mezun olduktan sonra sonu 'S' ile biten onlarca sınav girilmek için beni bekliyor. Hepsine de gireceğim ki aman işsiz kalmayayım.

Sistem resmen emekçi, yoksul ailelerin çocuklarının üzerinde debeleniyormuş arkadaş. Sanki herkes eşit koşullardaymış gibi hepimizi aynı sınava soku-

yorlar. Aynı sınava girdik ya adı da hemen fırsat eşitliği oluyor. Zengin, burjuva ailelerinin çocukları okula başladıkları andan itibaren özel derslerle, kurslarla sınavlara hazırlanıp en iyi üniversitelere kolaylıkla girebilirken, olmadı sınava rağmen özel üniversitelerde okutulup zengin çevreleri sayesinde kolayca işe sokulurken, ders-hane yüzü görmeyen pek çok arkadaşım üniversite hayali bile kuramıyor.

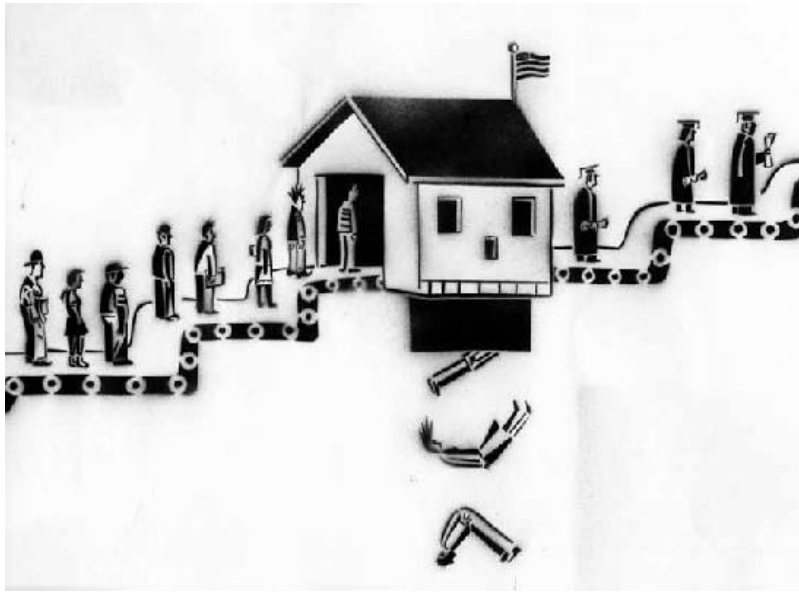
Bir de Kürt arkadaşların anadilde eğitim sorunu var. Yoksulluğun yanında bir de yedi yaşından sonra öğrendikleri yabancı bir dilde eğitim görüyorlar. Diğer öğrenciler kadar hakim olmadıkları bir dilde, diğer öğrencilerden hep birkaç adım geride ama 'eşit'

olarak sınava girip duruyorlar. Hakkari'nin her yıl üniversite sınavında sonuncu olması tesadüf değildir o zaman. 'Doğu'da çobandı ama üniversiteyi kazandı.' diye haberler çıkıyor her sene ama hiç 'Ailesi para baba-sıydı ama üniversiteye giremedi, şimdi işsiz.' diye bir haber görmedim daha.

Bu saydıklarım herhalde sadece Türkiye'ye ait sorunlar değil. Kapitalizmin ve

onun baş belası, olmazsa olmaz işsizliğinin olduğu her yerde elemeci sınav sistemleri, paralı eğitim ve geleceksizlik var. Esas mesele ben bu durumla nasıl başa çıkacağım? Sınavlar girmekle bitmiyor, sınavlar bitse (hatta hepsini kazansam da) güvencesiz çalışma ve işsizlik karşıma çıkıyor.

Avrupa'da, Latin Amerika'da, Ortadoğu'da ve daha birçok yerde halklar en genç kesimleri başta olmak üzere ayağa kalktılar ve hakları için mücadeleye atıldılar. Ve mücadele devam ediyor! Benim de yapmam gereken onlar gibi 'Geleceğim artık benimdir!' demek neden olmasın?

Berkin'in kardeşleri

Çocuklar oyun oynar 12 yaşında. Ben ise 13 kurşunun ağırlığını taşıdım vücudumda. Toprağın altına girdiğimde yalnızdım ve karanlıkla baş başa kalmıştım 12 yaşında ve 13 kurşun yarasıyla... Çocuklar oyun oynar 12'sinde, belki boş bir arazide belki de ağaçların gölgeliklerinde. Ben Uğur KAYMAZ, 12 yaşında çocukluğum elimden alındı!

Daha hiçbir şeyden haberim yok benim. Savaş, barış, devlet gibi. Yine böyle bir günde, bana ait bildiğim dağlarda gezer, oynarken, bir havan topu düştü özgürlüğümün orta yerine, çocukluğuma... Benim adım Ceylan ÖNKOL, yaşım daha 12 idi!

Polisin attığı ses bombası kafatasımı parçalara ayırdı, sayılamayacak biçimde. Devletin arkadaşlarımı öldürdüğü gibi, onların yaşama haklarını elinden aldığı gibi benim de yaşama hakkımı elimden aldı. Ben İbrahim ARAS, yaşım 15! Beni, arkadaşlarımı, yoldaşlarımı, kardeşlerimi unutmayın!

Biliyordum, öğrenmiştim özgürlüğün kolay alınmadığını. Savaşmak gerekti, dilim için, özgürlüğüm için, kendim olabilmem için. Çıktım meydanlara, ağabeylerim gibi. Özgürlüğü görecektim, gaz bulutları arasından. Kahpe bir kurşun delmeseydi bedenimi. Benim adım Nihat KAZANHAN, yaşım 12!

Çocuklarımız, bizim kardeşlerimiz, daha küçük yaşlarda direnmeye başlayan, hayatın zorluklarını, kenilerine dayatılan yaşamı, yasakları öğrenerek başladılar yaşam kavgasına. Küçük yaşta üstesinden gelmek zorunda kaldıkları sıkıntıları, çoğu insanın korktuğu, mücadele etmek yerine kölesi olduğu sistemin çarklarına karşı savurdıkları tahtadan kılıçları canlandırdık gözümüzde. Acılarını onların ağzından anlatmaya çalıştığımız küçük kardeşlerimiz, sadece çok küçük bir kısımdır devlet eliyle infaz edilen çocuklarımızın. 1998'den 2010' a kadar 519 Kürt çocuğu, Kürt genci meydanlarda, parklarda, evlerinin önünde, ellerinde oyuncaklara hatta ağzındaki emziklere bakılmaksızın düştü toprağa. Neden emziklere dedik çünkü 18 aylık bebek Mehmet Uytum da daha bebekliğinin masum yüzünü yaşarken, eve isabet eden gaz bombası nedeniyle küçücük bedeni düşenlere katıldı. Sadece AKP hükümeti döneminde 183 çocuk öldürüldü. **“Çocuk da olsa, kadın da olsa gereği yapılacak”** dendi. Daha çok ölüm istediler, daha çok! Sanki bu çark, çocuklardan çalınan masumiyetle dönüyor gibi... Olayların üstü birer birer kapatıldı, halka ana akım medya tarafından söylenen yalanlarla katliamlar meşrulaştırıldı.

Örneğin Uğur Kaymaz'ın, üstünde yaşadığı fazla kurşunla katledilmesinin ardından Mardin Valisinin yaptığı açıklama tüyler ürperticidir. Açıklama şöyledir: “Kızıltepe’de jandarmaya yönelik taciz ateşinde bulunan iki terörist ölü olarak geçirildi.” İşte her cinayet böyle bir soğukkanlılıkla işleniyordu devlet tarafından.

Cinayeti işleyen polisler İçişleri Bakanı tarafından terfi aldı. İşte sorun tam da burada baş gösteriyor. Kürdistan’da öldürülen herhangi bir insana terörist damgası vuru-

arak, halka karşı katliam meşrulaştırılıyor. Roboski’de yapılan büyük katliamın üstü, öldürülen 34 insanın Kürt olması sebebiyle çok çabuk kapatılabildi. Roboski’de üstlerine yağın ateş toplarının altında dayanmayanların 19’u çocuktu. Onların orada parçalanmış bedenleri battaniyelere sarılı iken, batıda terörist ya da kaçakçı oldukları tartışılıyordu. Ölenlerin insan olduğunu unutup, sanki ölmesi gereken ama geçerli sebep bulunamayan varlıklara dönüştüren algı yönetimi, batıda kolayca yer buldu. Yıllarca bu algı, vahşice insanların zihninde egemen oldu!

Birkaç yıl sonra, Gezi direnişi ile birlikte bu algı yönetiminin tahtı sallanmaya başladı. Batı’da öldüğü gibi gençlerin, çocukların yıllardır Kürdistan’da da öldüğü fark edildi. Berkin’in katillerinin, yıllardır Berkin gibi çocukları öldürdüğü, ana akım medya tarafından cinayetlerin üstü kapatıldığı anlaşıldı. Terörist denilen çocukların; özgürlüğünün, ekmeğinin ve kendi kimliğinin peşinde olan insanlar olduğunu yıllar sonra görebildi halk. Çok güvendikleri polisin, askerinin, halka değil devlet politikalarına hizmet eden, suikast timlerine dönüştüğü fark edildi böylece. Berkin bu açıdan batı toplumuna gerçeği gösterdi düşen bedeni ile, Kürdistan’da ölen kardeşlerini batıdakilere hatırlattı.

Devletin bütün bu çabalarına rağmen bu düzen böyle sürmeyecek. Ölen kardeşlerimiz, bir hiç uğruna gitmeyecek. Bizler bu bozuk düzeni katillerin, hırsızların, patronların başlarına yıkacağız. Emeğin, kardeşliğin ve gerçeğin ışığında, aydınlık yarınlara giden yolda düşen, katledilen kardeşlerimizi unutmayacağız, hesap soracağız!

Charlie Hebdo saldırısı ne anlama geliyor?

Charlie Hebdo dergisinde çizen 12 karikatüristin katledildiği saldırıya dünyanın dört bir yanından “Je suis Charlie!” diyerek tepki gösterildi. Çizerler, ölen meslektaşları için kalemlerin silahlarla susturulamayacağı mesajını veren karikatürler çizdi. Yazılar yazıldı, meydanlar dolduruldu, katiller lanetlendi... Fakat Charlie Hebdo saldırısı sonrasında gelişen olaylar hakkında düşünülmesi gereken şeyler var.

Öncelikle dergiyi ne kadar provakatif bulursak bulalım, dergi çalışanlarının çizdikleri karikatürler yüzünden öldürülmelerinin savulunulacak bir yanı yok. Çizilenlerin halkın dini değerlerine saygısızlık ediyor olması katliamı kınamaktan çekinmemiz için bir bahane olamaz. Aynı zamanda bu saldırı, Avrupa’da yaşayan müslümanların; göçmen karşıtları, faşistler, ırkçılar tarafından hedef gösterilmesini de haklı kılmaz.

Charlie Hebdo saldırısından sonra yalnızca Fransa’da değil, Avrupa’nın pek çok ülkesinde müslümanlara yönelik saldırıların sayısında büyük bir artış oldu. Örneğin Almanya’nın birçok şehrinde PEGIDA (Batının İslamlaştırılmasına Karşı Yurtsever Avrupalılar) isimli bir grup, yürüyüşler yaparak müslümanların Avrupa’da yaşamalarını bu katliamın bir sebebi olarak gösterdi. Bu yürüyüşe Dresden kentinde 25 bin kişi katıldı. Avrupa’da milliyetçi, ırkçı hatta açıkça faşizm destekçisi örgütler saldırıdan önce de destek görmekteydi. Lakin Charlie Hebdo olayından sonra Almanya’nın, Avrupa’nın başka birçok bölgesinde binlerce insan faşistlerin, ırkçıların, aşırı sağ partilerin eylemlerini destekledi. Saldırının yaşandığı Fransa’da 30 Ocak’ta yapılan anket sonucu bugün bir seçim yapılırsa faşist Ulusal Cephe’nin birinci parti olacağı ortaya çıkmıştır!

Faşizm, Charlie Hebdo’ya yapılan saldırı sonucu oluşan öfkeyi kullanarak ırkçı-faşist söylemlerine ciddi anlamda destek topladı. Sanki, Avrupa emperyalizminin sömürdüğü ülkelerden ekonomik sebeplerle göç eden, en ağır sömürü koşullarında çalışan müslüman göçmen işçilerin Charlie Hebdo saldırısında bir parmağı varmış gibi!

Müslüman halkın bu saldırıda bir etkisi yoktur. Aksine IŞİD destekçisi çetelerin gerçekleştirdiği bu sal-

dır; Ortadoğu’da mezhepçi iç savaşı körükleyen, tırlarla gemilerle mezhepçi çetelere silah yardımı yapan, IŞİD’i besleyip büyüten NATO ülkelerinin, emperyalizmin saldırısıdır! Ortadoğu’da istediği sonucu alamayınca çeşitli başka yöntemlere başvuranlar, IŞİD’in bu kadar büyümesine, kendi kontrollerinden çıkıyor olmasına karşı yeni bir hamleyle Paris sokaklarında buluştular. IŞİD’i lanetlediler(!) Kendilerini kurtarmak için de, Avrupa sokaklarındaki faşist çetelerini, müslüman emekçilerin üzerine salmaya başladılar.

Davutoğlu ne arar Paris’te?

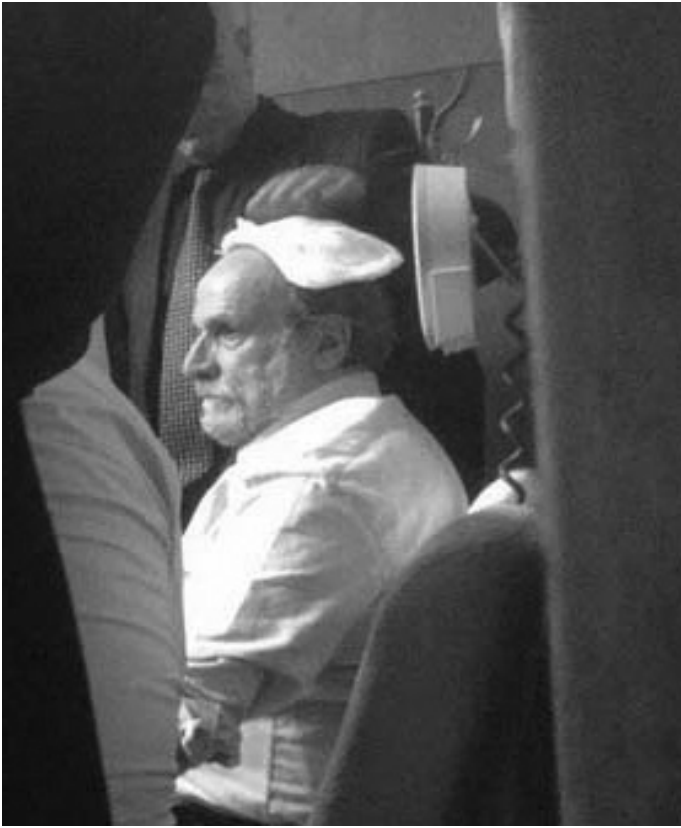
Bu saldırı aynı zamanda Ahmet Davutoğlu’nun Fransa’ya gidip, dünyanın birçok devlet başkanı ile beraber yapılan saldırıya karşı “ulusal birlik” olduğunu söylemesi için de bir fırsat oldu. O yürüyüşte İsrail’in başbakanı Netanyahu gibi eline milyonların kanı bulaşmış liderlerin olması bir yana, Türkiye’de yıllardır gazeteciler öldürülürken, dövülürken, tutuklanırken Davutoğlu’nun ifade özgürlüğünü savunmak için Paris’e gitmesi ne kadar anlamlıdır? Türkiye ifade özgürlüğünü yalnızca başka ülkeler için mi savunuyor?

Kim bilir, belki de Davutoğlu’nu terörist saldırıyı lanetlemeye Paris’e gönderen Türkiye, sadece birkaç ay önce IŞİD denilen teröristlerin katliamlarına karşı, Kürt halkının gerçekleştirdiği isyanı polisle, askerle, faşist çetelerle bastırmasını aklamaya çalışıyordu. Belki de tırlarla silah gönderdiği IŞİD’i lanetlediğini göstermek için, bir nevi elini bu pislikten yıkamak için Paris sokaklarında boy gösteriyordu! Ne amaçla yapılmış olursa olsun, Charlie Hebdo saldırısındaki rolünü bize unutturamaz.

Uzun lafın kisası, Charlie Hebdo’ya yapılan saldırıya karşı ifade özgürlüğünü savunmakta haklıyız. Ancak doldurduğumuz meydanların faşistler tarafından yönlendirilmesine, attığımız sloganların ikiyüzlü politikacılar tarafından kullanılmasına karşı da dikkatli olmalıyız. Ne faşizm, ne kapitalizm Charlie Hebdo’ya ve dünden bugüne gazetecilere, çizerlere, sanatçılara yapılan saldırıları durduramaz, bunların hesabını soramaz. Çünkü kendileri ifade özgürlüğünün baş düşmanlarıdır!

AKP saldırıya meclisten başladı!

AKP hükümeti iç güvenlik paketi adı altında bir iç savaş yasası geçirmeye çalışıyor. Bu yasanın geçirilmesi için Cumhurbaşkanı saraydan bastırıyor, Başbakan meclisten yükleniyor, milletvekilleri ise tekme, tokat, ellerinde çekiçler muhalefet milletvekillerine saldırarak yasayı geçirmeye çalışıyor. Daha yasa maddelerinin görüşülmesine geçilmeden önce meclisteki bilanço biri tahta tokmakla olmak üzere 5 yaralı. Milletvekiline tahta tokmakla saldıran, halka ne yapmaz.

AKP, yasayla birlikte polis ve jandarmayı partinin milis kuvveti haline getirmeye ve halka saldırırken kendine yasal güvenceler oluşturmaya çalışıyor. Vali ve kaymakamlara, polise keyfi arama, gözaltına alma hakkı veriliyor. Gözaltı süresi arttırılıyor. Polise toplantı ve gösterileri gerekçe göstererek keyfi olarak halkı bir sokakta yürümekten alıkoyma, bir meydana geçmesini engelleme hakkı veriliyor. Polis için 1 Mayıs'larda olduğu gibi sadece eylem alanını değil tüm şehri abluka altına almak yasal dayanağa kavuşuyor.

Erdoğan ve Davutoğlu, yasaya karşı çıkan muhalefete karşı molotof demagojisi yapıyor. Molotof kokteyli mevcut yasalara göre de bir suç unsuru. Ancak molotofla bir kişinin öldürülmesine tek örnek olarak 2009 yılında Küçükçekmece'de otobüste yanan Serap Eser gösteriliyor. Bu olayda da söz konusu

molotofu MİT'çilerin attığı ortaya çıktı. Bizzat eski İçişleri Bakanı İdris Naim Şahin de yakın zamanda bu gerçeği itiraf etti.

Gezi isyanında milyonlarca insanın ortak bir talebi vardı. Biber gazı kullanımının yasaklanması. Yeni yasa ile biber gazının yanında polisin silah kullanma yetkisi arttırılıyor. Molotof kokteylinin silah sayılması ile polisin molotofa karşı silah kullanması öngörülüyor. MİT'i elinde tutan AKP, yasayla polis ve jandarmayı da parti teşkilatına dönüştürdüğünde birine molotof atırıp öbürleriyle halka ateş açma olanağına kavuşacak.

Bonzai meselesi ise AKP'nin her zaman yaptığı gibi yasanın üzerine sıkılmış bir sostan ibaret. Uyuşturucu sorununu çözmek için cezaları ağırlaştırmak doğru ama esas yapılması gerekenin bu çetelerle işbirliği yapan polislerin engellenmesi olduğunu konuyu bilen herkes bilir. Toplantı ve gösteri yürüyüşlerinin sıkça yapıldığı ve halkla polisin karşı karşıya geldiği Gazi, Okmeydanı, Gülsuyu, Tuzluçayır gibi mahallelerde bu uyuşturucu çetelerinin nasıl kollandığı ortadadır.

AKP'nin bu telaşının nedeni bellidir. AKP büyük bir sınıf saldırısına hazırlanıyor. Kürt sorunu önemli bir başlık elbette. Çözüm süreci adı altında tasfiye amaçlarına ulaşamaz da 6-12 Ekim gibi halkın isyan etmesine yol açarsa bu sefer kanla bastırmak istiyor. Ortadoğu'da Türkiye'yi yeni maceralara soktuklarında cephe emekçi çocukları ölürken, cephe gerisinde halkın savaşa karşı mücadelesini ezmeye hazırlanıyorlar. Ekonomi baş aşağı gidiyor. Elleriindeki tek şey inşaat. Daha fazla inşaat daha fazla proje daha fazla ağaç katliamı planlıyorlar. Laikliğe daha fazla saldırıp, mezhepçiliği kışkırtarak Sünni çoğunluğu mezhep temelinde iktidarlarına dayanak yapmaya çalışıyorlar. Bu girişimler henüz iki yıl önce Gezi'den başlayan bir halk isyanına yol açmıştı. Yeni Gezi'leri bastırmaya hazırlanıyorlar. Sadece gazla değil bu sefer daha fazla silahla...

Belki de en önemlisi işçi sınıfına karşı saldırı hazırlığı. Metal grevini yasaklayarak nerede durduklarını gösterdiler. Sırada kıdem tazminatının yasaklanması, kamu emekçilerinin iş güvencesinin ortadan kaldırılması gibi büyük saldırılar var. Bunlara karşı işçi ve emekçilerin isyan etmemesi mümkün mü? İşte AKP bu isyanları bastırmak için hazırlık yapıyor.

Bu yazı www.gercekgazetesi.net sitesinden alınmıştır.

Metal işçilerinin grevi yasaklandı

Birleşik Metal-İş sendikası geçtiğimiz ay greve çıktı. Greve çıkmasının sebebi, işçilerin haklı taleplerinin MESS (Türkiye Metal Sanayicileri Sendikası) tarafından kabul edilmeyip, toplu iş sözleşmesinde anlaşmazlık olmasıydı.

MESS, bir patron sendikasıdır. Metal sektöründe fabrikası, şirketi bulunan patronların birleşerek, işçi sınıfına karşı daha güçlü saldırabilmek için örgütlendikleri bir sendikadır. Birleşik Metal-İş ise, diğer işçi sendikaları gibi işçi sınıfının; patronlar karşısında daha güçlü olmasını sağlayan, ekonomik taleplerini daha güçlü savundukları bir sendikadır.

Yani bu iki sendika (MESS ve Birleşik Metal-İş) iki farklı sınıfın iki farklı örgütüdür. Biri, işçiyi her gün sömüren, iş cinayetlerinde işçileri katleden, işçileri iş yapamaz hale getiren asalak patronların. Diğeri ise, ancak geçimini sağlayabilecek kadar ücret kazanan ama tüm işi yapan, her gün sömürülen, patronların tüm zenginliğini yaratan, her gün katledilen, her gün iş cinayetle-

rinde bir uzuvlarını kaybeden işçilerin sendikasıdır.

Bu iki sendika anlaşmaya varamadı ve Birleşik Metal-İş sendikası, işçilerin talepleri doğrultusunda greve çıkma kararı aldı. Bu greve 14 şehirden, 38 fabrikadan 15000 işçi katılacaktı! İki farklı tarihte greve çıkacaklardı. Nitekim ilk grup işçi 29 Ocak'ta büyük bir coşkuyla ve kararlılıkla greve çıktı. Ülkenin her yerinden hatta dünyanın pek çok yerinden işçilerin gözü bu grevin üzerindeydi. Metal işçilerinin diğer sendikalarından olan Türk-Metal'e, Çelik-İş'e üye olan işçiler bu grevi anbean takip edip cesaret alıyordu, sendikasız işçiler de aynı şekilde. İtalya'daki metal işçilerinden destek mesajları, destek eylemleri geliyordu, dünyanın diğer ülkelerindeki işçiler de buradaki işçilerin mücadelesini ilgiyle takip ediyordu.

Tam bu anda, grevin ikinci gününde, patronların saldırısı da geldi. Patronların, MESS'in hükümeti olan AKP hükümeti grevi 60 günlüğüne ertele-

diği kararını açıkladı! Grevi ertelemek demek, yasaklamak demektir. Çünkü kelime oyunları ile sanki 60 gün sonra işçiler greve tekrar çıkabilecekmiş gibi anlaşılrsa da, 60 günün sonun Yüksek Hakem Kurulu tarafından yeni bir sözleşme hazırlanır. Yani grev açıkça yasaklanmıştır! Üstelik grevin yasaklanma gerekçesi olarak da “**milli güvenliği bozucu nitelikte**” olması gösterilmiştir. **Bu grev milli güvenliği değil, patronların işçileri “istedikleri gibi sömürme” güvenliğini bozucu nitelikteydi!** AKP hükümeti de bu yasakla birlikte kendi sınıfını, kendi safını bir kez daha göstermiştir.

Bazı fabrikalarda bu yasağı tanımayan işçiler,

direnış çadırlarını terketmedi. Hatta bazılarında işçiler fabrikalarını işgal etti! Ama sendikalarının içindeki bazı “yangın söndürücü bürokratlar” yüzünden daha fazla devam ettiremediler ve işgali sonlandırdılar.

İkinci grupta olan işçiler, yani grev kararı alan fakat greve çıkma tarihleri henüz gelmemiş olan işçiler de bu yasakla birlikte greve çıkamadı. Ama hiçbiri grevden vazgeçmiş değil. Bu yasaklamayla birlikte daha da bileniyor, daha da kinleniyorlar. Metal işçileri bir kez daha ayağa kalktığı zaman MESS ve onun hükümeti için işler biraz daha zor olacak.

Metal grevi neden önemli?

Grevler, işçilerin kendi haklarını savundukları, patronları ve onların yanında saf tutan hükümetleri zora soktukları bir eylem biçimi olarak çok önemlidir. Ama metal grevi ayrı bir öneme sa-

hip. Çünkü metal sektörü ülke ekonomisinde çok önemli bir yerde duruyor. İhraç ürünlerinden elde edilen gelirin yaklaşık %50'si metal fabrikalarında üretilen ürünlerden. Mesela yalnızca Tofaş'ta neredeyse iki dakika bir adet Doblo model araba üretiliyor. Elde edilen kar

çok fazla ve dolayısıyla bu sektörde çalışan işçiler ülke ekonomisinde kilit noktada yer alıyorlar. Bu kadar önemli bir sektörde işçilerin gerçekleştireceği güçlü bir grev de ekonomik ve siyasi olarak büyük etkiler yaratacak konumda.

Devrim sadece bir hayal mi?

Son derece kötü günlerden geçtiğimiz, herkes tarafından gözle görülür vaziyette. Gündemde büyük yankı uyandıran ve kadına karşı şiddete, tacize, tecavüze tüm toplumun birden bire dikkatini çeken Özgecan cinayeti, yaşadığımız ülkenin ve dünyanın ne kadar büyük sorunlar barındırdığını ortaya koyuyor. Ülkenin diyoruz çünkü Özgecan ne ilk ne de son! Daha önce de bu vakalar yaşanmakla birlikte son 12 yılda kadın cinayetleri %1400 artmış vaziyette. Dünyada diyoruz çünkü yaşananlar sadece ülkemizde yaşanmıyor. Üstelik kadına karşı şiddet öyle geri kalmışlıkla, “doğululukla” çok da alakalı değil, ABD, Kanada vb. güya “ileri” ülkelerde bile kadınlara karşı taciz, tecavüz, şiddet vakaları bir hayli yüksek rakamlarda ve bunun sorumluluğu erkek egemenliği ve bunu üreten erkek egemen kapitalist sistem!

Denilebilir ki bunun konumuzla ne alakası var?

Gezegenimizde yaşayan, kendi yaşamını planlayan, üretim ve tüketim araçlarını geliştiren ve bugünlere kadar türlü gelişmeler kaydeden en zeki varlık olan insan türü, bugün kapitalizm içerisinde yaşıyor. Tarih boyunca gerek doğaya karşı gerek

içinde barındırdığı sınıfların birbirleriyle savaşıyla bugünlere kadar gelindi. Bugünün sistemi olan kapitalizm, insanı öyle bir şekillendiriyor ki insanlığın büyük bir çoğunluğu açlık ve sefalet düzeyinde yaşıyor. Yukarıda değindiğimiz Özgecan cinayetinin bu sistemle bağları bundan eskiye dayanmakla beraber kapitalizmle sıkı sıkıya bağlı ve erkek egemenliği ile birlikte birbirlerini besleyen cinsten! Kadınların yaşadığımız toplumda hakettiği eşit konumu kazanmaları için toptan bütün sistemi karşılına almaları gerekmektedir. Çünkü kapitalist sistemi koruyan hükümetler - iktidarlar, kadınlara yaklaşımları itibarıyla bu suçları teşvik edenler ve suçluları da kaytaranlardır!

Kapitalizmin gözle görülür sorunları neler?

İnsanlık yaşamak için üretmek zorundadır. Ama ne hikmettir ki bu dünyada milyarlarca insan gerçek anlamıyla çalışırken bir grup asalak, şirketlerin - holdinglerin başında paraları götürmekte, zevk içinde yaşamaktadırlar. Kapitalizmde sınıflar temel olarak 2'ye ayrılır. Burjuvazi ve Proletarya. Proleterler yaşamlarına devam etmek için çalışmak zorundadırlar. Ancak çalışırken kullandıkları üretim araçları burjuvaların mülkiyetlerindedir. Burjuvalar

yani patronlar proleterlerin yani işçilerin çalışma koşullarını belirlerler. Patron işçinin kaçta işe geleceğine, kaçta işten çıkacağına, kaç para alacağına, hangi günler çalışıp çalışmayacağına kısacası herşeye karar verir. İşçi sadece yaşamına devam edebilecek kadar ücret alır. Ancak patron işçilerin üzerinden kazandıkları paralarla lüks içinde yaşarlar. Çok uzağa gitmeye gerek yok. Ülkemizde en bilinen büyük patronları, mesela Koç ve Sabancı ailelerini ve onların fabrikalarında, bankalarında, işyerlerinden çalışan işçileri sayacak olursak sanıyoruz ki demek istediğimiz anlaşılır.

Devletler, işçiler ayağa kalkıp da devrim yapmadığı, iktidarı kendi ellerine almadığı sürece patronların çıkarlarını koruyan hükümetlerle yönetilirler. İşçilere düşman her türlü kanun çıkartılır, gerekirse işçiler itiraz ettiklerinde polisler tarafından baskılanarak susturulur. Patronlar daha fazla kar etsin diye kapitalizm her türlü koşulu kendi içinde yaratmaya göre işler. Örneğin Soma'da patron daha fazla kar etsin diye işçiler güvencesiz - masrafsız koşullarda çalıştırılır, uzun saatler çalıştırılır, birinin çıkıp nefes alırken öbürünün içeri girmesi için mola vermesine dahi izin verilmeden çalıştırılır ve işçiler 300'ü aşkın sayılarda ölür bu uygulamaların sonucunda. Bu yaşanan katliamın siyasi sorumluları ceza almaz.

Misal milyonlarca insan açlıktan, salgın hastalıklardan ölüyorken parası olanlar için yiyecek - içecek her zaman yeterli miktarda hatta fazlası bile her zaman vardır. Bir hastalığın ilacı vardır ancak parası olan ona ulaşabilir. Halbuki dolaylı yoldan da olsa tüm dünya çapında çalışan işçiler insanlığın varlığı için birçok şeyi üretirken paraları yetmediği için birçok şeyden mahrum kalırlar. Üstelik bunlar çalışan kesimlerdir, bir de çalışamayan, iş bulamayan insanlar var!

Dünya'nın türlü yerine dağılmış farklı milletten patronlar bazen karları için savaşlar çıkarırken bu savaşlarda her zaman savaştan hiçbir çıkarları olmayan işçiler ölürlər. Bir hiç uğruna!

Herşey bir kenara!

Dünya'nın derdini anlat anlat bitmez. Esas önemli olan bunu nasıl çözmemiz gerektiği! Çünkü bugün belki çevremizde gözle görülür bir şekilde yaşanmıyor olabilir, ama emin olalım ki bahsettiğimiz her sorun yaşanıyor ve yaşanacaktır!

Yarın erkek egemenliğinin şiddeti annemizi - kızkardeşimizi bulabilir. Çalışan anne veya babamız iş yerinde patronun güvenceli koşullar sağlamaması sebebiye bir iş cinayetine kurban gidebilir. Nitekim bugün belirli bir geliri olan ailelerin çocukları olsak

bile yarın yaşanacak dünya çapında etkisini şimdiden gösteren bir ekonomik kriz işleri bozabilir ve ailemizin de ekonomisini etkileyerek bizleri sokaklara düşürebilir, aç bırakabilir, kötü yaşam koşullarına itebilir. Yarın öbür gün çıkabilecek herhangi bir savaşta daha ne için bile savaştığını doğru düzgün bilmeden elde silah farklı coğrafyalarda patronların çıkarları uğruna bizleri cephelere sürebilirler.

Her şey bir kenara! Bu sistemde yaşanan her sorun yarın öbür gün bizi bulabilir! Peki bir insan illa başına birşey mi gelmesi lazım bu sorunları çözmesi için? Bana dokunmayan yılan bin yaşasın diyen insanlar bu sistemde yılan deliğine düşmeye mahkumdur. Bugün iyi veya kötü koşullarda olabilir herkes ancak yarının bir garantisi yok.

İşte bu yüzden devrim! İstedığımız şey bir ütopya mı? Gerçekleşme ihtimali yok mu? Çok güzel fikirlerimiz var ancak gerçekliğe mi aykırı? Bu soruların sonu gelmez. Oysa şu anki düzende mevcut haliyle daha ne kadar bu şekilde yaşamaya devam edecek insanlık? Esas düşünmemiz gereken şey budur.

Her şey bir kenara! Bu düzenin değişmesi için, mücadele etmek için daha ne olması gerekiyor? Daha kaç işçinin iş cinayetlerine kurban gitmesi gerekiyor? Kaç tane bebek eşit olmayan koşullarda yetiştikleri için açlıktan - hastalıktan ölmenin eşiğine gelecek? Öl öl nereye kadar devam edecek? Bizim istediğimiz tek şey yarın pekala bizlerin de başına gelme ihtimali yüksek olan sorunları çözmek!

Biz bu dünyada herkesin ortak bir şekilde çalışmasını, kimsenin kimseyi sömürmemesini ve dolayısıyla herkesin eşit bir şekilde yaşamasını istiyoruz. Herkesin yeteneği oranında ürettiği, ihtiyacı kadar tükettiği bir toplumda yaşamak istiyoruz. Böyle bir topluma yürümenin ilk adımı bizleri ırkımıza göre, konuştuğumuz farklı dillere göre, inançlarımıza göre birbirimizden ayıran ve bizi bize düşman edenlere karşı birleşmek! Bizleri kendi kar hırslarına kurban etmek isteyenleri ve onları kollayanları süpürmek tarihin çöplüğüne! Bu düzenden hiçbir çıkarı olmayan işçi ve emekçilerin etrafında tüm farklılıklarımıza rağmen eşit bir şekilde birleşmek ve yenmek düşmanı, yepyeni dünyanın kapılarını aralamak; işte istediğimiz bu! Devrim dediğimiz bir hayal değil, insan soyunun devamı için bir zorunluluk!

Che'nin gerçek yoldaşları

laşan birtakım uygulamalarıyla, devrimin kazanımlarından emin adımlarla geriye dönüşü sağlıyor. Kamuda güvenceli iş imkanları kısıtlanıyor ve bunun yerine gitgide özel sektörün gelişmesine yardımcı olunuyor, tarım özelleştiriliyor. Yabancı sermaye ile beraber yatırımlar yapılıyor.

Yetmezmiş gibi ABD ile ilişkiler tekrardan kuruluyor; ABD başkanı Obama ile Raul Castro el sıkışıyor! Ve Fidel Castro bu olaylara karşı tek bir ses bile çıkarmıyor!

Oysa Fidel, kardeşi Raul ve Che Küba'dan kapitalizmi kovmamışlar mıydı beraber? Devrime karşı saldırılar düzenleyen ABD emperyalizmine karşı omuz omuza durmamışlar mıydı? Raul Castro dün Che ile omuz omuzaydı, bugün Che'nin katili ABD emperyalizminin baş temsilcisiyle el sıkışıyor! Dünya halklarının katiliyle el sıkışmak! Bu ne ihanet!

Bir önceki sayıda yayımlanan *Che*: "Yol uzun, yol çetin, yol sapa" yazısında Che'nin, fikirlerinden arındırılmış bir popüler kültür ikonu haline getirilmeye çalışıldığını ve tam da bu sebepten Che'nin fikirlerini, verdiği mücadeleyi asla unutmamamız gerektiğini yazmıştık. Bu yazıda ise elimizden geldiğince Küba'nın kapitalizme geri dönüş yolunda adımlar atması, ABD emperyalizmiyle kurulan ilişkiler hakkında ve son olarak Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın Küba ziyareti hakkında aklımıza gelen birkaç şeyi ifade etmeye çalışacağız.

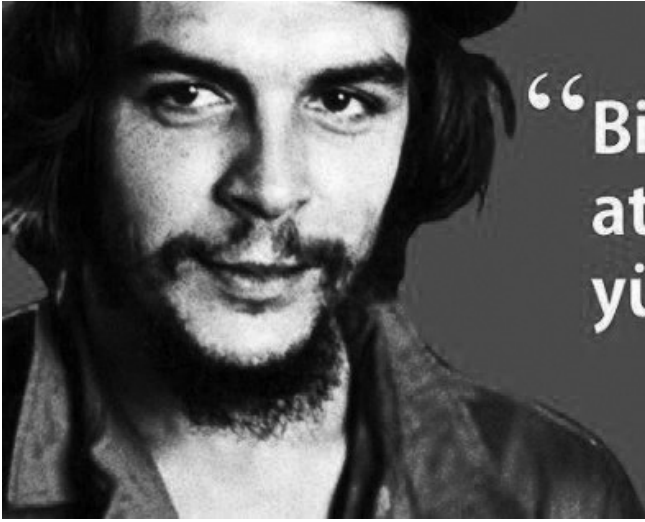
Küba ne durumda?

2006'da Küba devriminin önderlerinden Fidel Castro'nun kötüleşen sağlık durumu dolayısıyla görevi kardeşi Raul Castro devraldı. Raul Castro özellikle 2010'dan sonra yoğun-

Yetmiyor! Tayyip Erdoğan bakanlarla beraber Küba'ya gidiyor ve onu Raul Castro karşılıyor, el sıkışıyorlar, görüşmelerde bulunuyorlar. Berkin'in, Ali İsmail'in, Ethem'in ve tüm Gezi şehitlerimizin baş katili olan Erdoğan ile el sıkışmak! Bir zamanlar Che'nin de bir üyesi olduğu Küba Komünist Partisi'nin yöneticilerinden Raul Castro grevleri yasaklayan, işçileri, kadınları, gençleri

“Bir devrimci, başkasına atılan tokadı kendi yüzünde hissedendir,,

ERNESTO CHE GUEVARA

katleden Türkiye işçi sınıfının baş düşmanı Erdoğan ile el sıkışıyor!

Çıkarılacak ders

İşte Che'nin fikirlerini biz bu yüzden çok önemsiyoruz ve öne çıkarıyoruz! Sadece hayatımızın belirli bir döneminde değil, hayatımız boyunca devrimci kalabilmek ve devrim için yaşayabilmek için. Bir ülkede başarıya ulaştık bile rahatımıza bakıp köşemize çekilmemek, devrim için çalışmaya devam etmek için!

İsrarla **bir ülkede başarıya ulaştık bile** diyoruz! Çünkü sosyalizmin inşasına devrim yapıldığı bir ülkede başlansa bile bu inşa **ancak ve ancak dünya çapında tamamlanabilir!** Tek ülkede sosyalizm kurulamaz. Bu ister Sovyetler Birliği gibi büyük bir coğrafya olsun isterse de Küba gibi bir ada olsun. *Komünist Manifesto*'nun son cümlesi bizim üzerine daha ciddi düşünmemiz gereken bir cümledir; “Dünyanın bütün işçileri, birleşin!” Enternasyonalist devrimcilerin hedefi dünya devrimidir. Sosyalizm mücadelesini tüm dünya çapında zafere ulaştırmaktır. İşte Che ile Fidel – Raul kardeşlerin arasındaki fark budur!

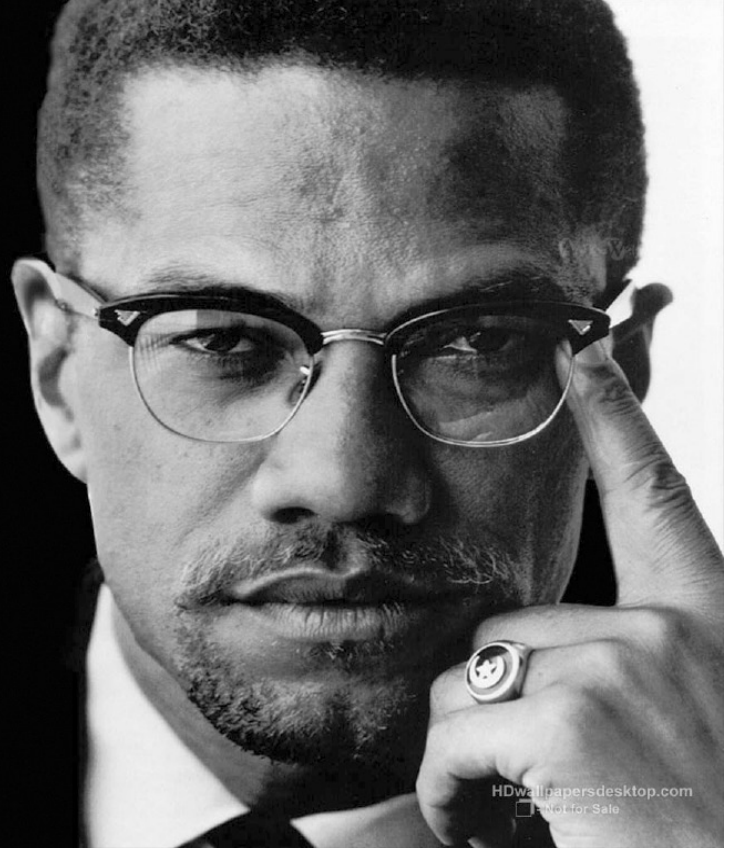
Che'nin gençken Tıp öğrenimini yarıda bırakarak arkadaşıyla beraber Güney Amerika kıtasını dolaşmalarını konu alan **Motosiklet Günlüğü** filmini izleyenler bilirler; Genç Che, açlığın - yoksulluğun tüm Güney Amerika kıtasında hüküm sürdüğünü görür ve birşeylerin değişmesi gerektiğine ikna olur.

Üstelik bu “**değişim**” doğduğu ülkeyle sınırlı değildir. Hatta Marksist bir devrimci olduktan sonra saflarına katıldığı ve önderlerinden biri olduğu, başarıya ulaşmış Küba devrimi bile onun için bir sınır teşkil etmez. **Çünkü Che bir enternasyonalisttir.** O yüzden de Küba devriminden sonra bile başka ülkelerdeki devrimci mücadelelere katılmaktan geri durmamıştır. Çünkü Che için önemli olan Güney Amerika çapında bir devrimdir. **Che'nin yolu dünya devriminin yoludur.**

Bugün Che'yi bir posterde, bir elbisede, bardakta, rozette gördüğümüzde aklımıza bunlar gelsin! Evet Che bir semboldür ama bizim için yapılması gereken devrimin bir sembolüdür. Ve o devrim de dünya çapında verilmesi gereken bir mücadeleyi kapsar. Bugün nasıl Küba'nın kurtuluşu Güney Amerika çapında sosyalist bir devrim ile mümkünse, tıpkı Che'nin kendi kıtasında hayal ettiği gibi biz de kendi coğrafyamızda aynı amaç için uğraşmalıyız. Sadece Türkiye'de değil, Ortadoğu çapında bir devrim için ilerlemeliyiz!

Che'nin “eski yoldaşları” bu davayı yarı yolda bırakmış olabilirler ancak mücadele dünyanın dört bir yanında hala devam ediyor, işçiler, ezilen halklar, kadınlar, gençler mücadelede saflarını alıyorlar, örgütleniyorlar. Bugün Che'nin gerçek yoldaşları dünya devrimi uğruna mücadele edenlerdir! Sözümüz olsun: **Zafere kadar durmadan, yorulmadan komutan Che Guevara!**

Kara devrimin tarihi önderi Malcolm X

Bundan 50 yıl önce, 21 Şubat 1965'te New York'ta bir toplantı salonunda kurşun yağmuruna tutularak katledilen Malcolm X, bugün ABD'nin siyahi gençliğinin ya da onların kendileri hakkında kullandığı terimle söylersek Afrikalı Amerikalıların kahramanlarından biri olmuştur. Malcolm X'i, siyahların öteki büyük önderlerinden ayıran, hayatının son aşamasında hızla enternasyonalist bir yaklaşım benimsemesi, buna uygun bir örgütlenmenin ilk adımlarını atması ve hem uluslararası planda hem de Amerika içinde Marksistlerle işbirliği yapmaya başlamasıdır. Malcolm X hayatı ve ölümüyle Black Panther Party (Kara Panter Partisi) olarak bilinen devrimci partinin kuruluşuna esin kaynağı olmuştur. Gelecekte ABD'de devrimci bir siyahi hareket doğduğunda, hiç kuşku yok, tarihi kaynakları arasında Malcolm X'i mutlaka anacaktır.

1925'te doğan, daha altı yaşındayken aile evi Ku Klux Klan (KKK) tipi beyazların üstünlüğünü savunan bir örgüt tarafından kundaklanan, sonra da babası aynı grup tarafından katledilen Malcolm Little, 1950'de ezilmişliğinin bilinciyle Malcolm X adını alacaktır. X, "mavi gözlü" beyaz köle sahibinin atalarına vermiş olduğu Little soyadının reddi anlamına geliyordu. Bilinmeyen Afrikalı soyadının sembolü idi!

Malcolm X, 1940'lı yıllarda çoğu siyahi genç gibi adi bir suçtan hapisanede yatarken Elijah Muhammad önderliğindeki Nation of Islam (İslam

Ulus) adlı örgütle tanışacaktı. İslam, Amerikalı siyahiye kendini Hıristiyan beyaz adamdan ayırmak için cazip geliyordu. Hapisten çıktıktan sonra 12 yıl boyunca Malcolm X bu hareketin baş örgütleyicisi olacak, onu kitlesel bir örgüt haline getirecekti. Müthiş bir konuşmacıydı, gençliği sürükleyip götürüyordu.

Ama kitlelerdeki hareketlenme Malcolm X'in kişisel yeteneklerinin çok ötesinde faktörlere bağlıydı. Dönem 1955 Montgomery otobüs boykotundan beri "medeni haklar hareketi" olarak bilinen büyük siyahi başkaldırı dönemi idi. Kölelerin torunları özgürlük ve onurlarını kazanmak için yılmaz bir mücadeleye girişmişti. Güney'de, yani eski köleci eyaletlerde hâlâ yasa olan resmi ırk ayrımı ("segregation") kurallarına karşı rahip Martin Luther King, Hindistan'ın tarihi önderi Mahatma Gandhi'den esinlenen pasif direniş yöntemleri temelinde hareketin önderi haline gelmişti. Kuzey'de ise sorun farklıydı: Burada resmi ırk ayrımcılığı yoktu, ama büyük kentlerin salt siyahilerin yaşadığı "getto"larında işsizlik, kötü eğitim, harap konutlar ve polis baskısından oluşan korkunç bir sefalet hüküm sürüyordu. İşte Malcolm X kırsal Amerika'nın değil, kapitalizmin en gelişkin olduğu, siyahilerin proleterleşmiş olduğu metropollerin siyahi gençlerine hitap ediyordu.

“Ne yöntem gerekiyorsa onunla”!

Malcolm, İslam Ulusu'nun geniş kitle hareketinden uzak durmasına tepki duyarak Mart 1964'te hareketten kopuyordu. Bu kopuş, derin bir muhasebenin başlamasına yol açacaktı. Afrika'da yaptığı seyahatlerde ABD siyahisinin sorununun aslında uluslararası düzeyde bir özgürlük mücadelesinin parçası olduğunun bilincine varacaktı. Kurma hazırlıklarına giriştiği yeni örgütün adı Organization of Afro-American Unity, yani Afrika-Amerika Birliği Örgütü idi. Malcolm, Küba ve Vietnam'a yönelik ABD askeri müdahalelerine karşı çıkıyor, Afrika'da yaptığı temaslarda bütün bu tahakküm ve zulüm sisteminin kapitalizmin ürünü olduğunu kavramaya başlıyordu.

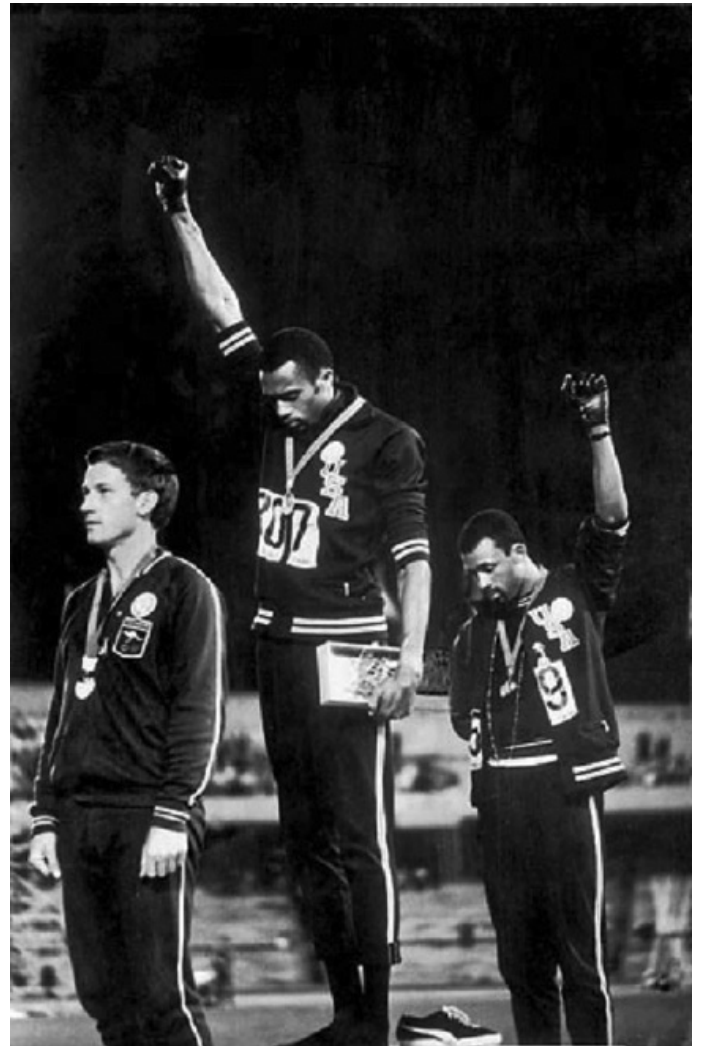
Bunun sonucu olarak ABD'nin o dönemdeki Trotskist partisi olan SWP (Sosyalist İşçi Partisi) ile ciddi bir diyalog içine girdi. Partinin başta New York olmak üzere çeşitli şehirlerdeki forumlarına konuşmacı olarak katılmaya başladı. Aynı zamanda uluslararası alanda Marksist hareketle temas içindeydi. Ölümünden birkaç hafta önce, kendi hareketinin düzenlediği bir toplantıda, Che Guevara'yı toplantıya davet etmiş olduğunu, ama Che'nin güvenlik nedenleriyle gelemediğini söylemiş, sonra ondan bir mesaj okumuştur. Malcolm hızla enternasyonalist sosyalizme doğru evriliyordu. Martin Luther King'in pasif direniş stratejisine karşıt olarak, Malcolm X sonuna kadar siyahilerin öz savunmasının haklılığını ve gerektiği her yerde şiddete başvurmasını savunmuştur. “By any means necessary” deyimini, Amerika'da bir efsanedir. Yani özgürlük, “ne yöntem gerekiyorsa onunla” fethedilecektir!

Malcolm X'in katli, ABD devleti ve burjuva çevrelerce İslam Ulusu'nun sırtına yıkılmıştır. Oysa hakikat tam olarak ortaya çıkmış değildir. Malcolm'u FBI'ın öldürmüş olması, en azından katillerin önünü açmış, hatta ajan provokatörler kullanmış olması muhtemeldir. ABD devleti böylece dünya çapında halkları ayağa kaldıran ve 1968 adıyla simgeleşen uluslararası devrimci dalganın kendi ülkesine sızmasına engel olmak istemiş olabilir. Ama korku ecele fayda etmez: Malcolm'un öldürülmesinden sadece bir yıl sonra onun verdiği ilham ile Black Panther Party (Kara Panterler) kuruluyordu. (Bu partiden günümüze kalan en ünlü kare, 1968 Meksika Olimpiyatları'nda ABD adına 100 metre koşuda yarışan ve birinci ve üçüncü sıraları alan iki atletin ödül töreni sırasında ABD ulusal marşı çalınırken Kara Panter selamı olarak yumruk-

larını havaya kaldırmalarıdır.) 1964'te Harlem'de ilk örneği görülen getto ayaklanmaları dört yaz üst üste New York'tan Los Angeles'e ABD'nin büyük kentlerini sarsacaktır. Kimse siyahilerin medeni haklarını sadece pasif direnişle aldıklarını sanmasın! ABD'nin beyaz kapitalist hâkim sınıfı bu isyanları durdurmak, işlerin daha da kötüye gitmesini engellemek için vermiştir o hakları!

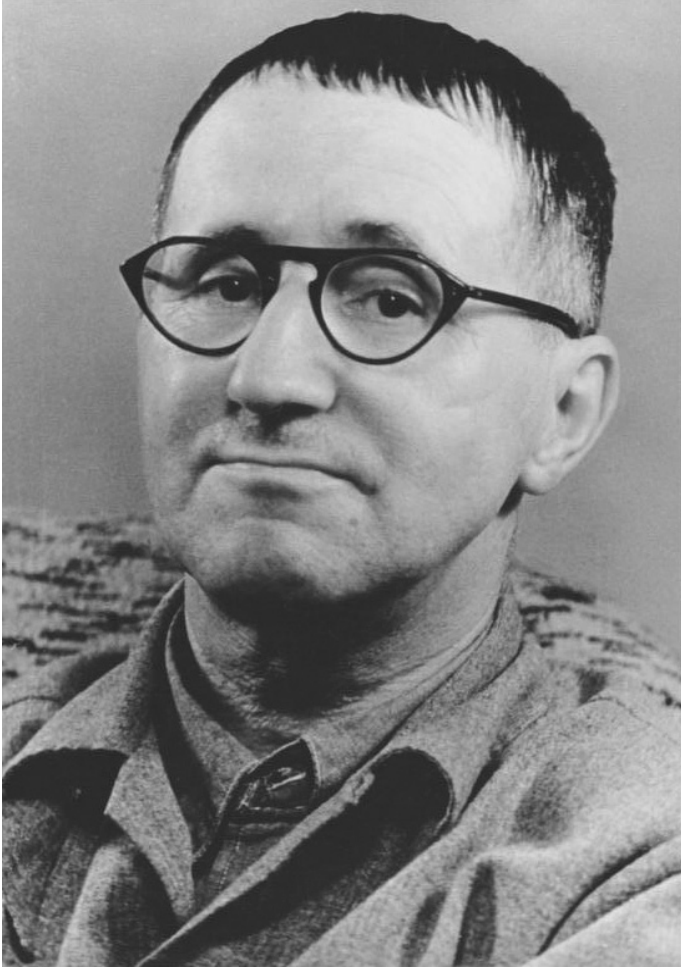
Ama ırkçılık daha sinsî, daha derin, daha sosyo-ekonomik ve pratik biçimleriyle devam ediyor. Evet, siyahi bir zengin katman oluştu, siyahiler birçok büyük kentin belediye başkanı ve sonunda Obama'nın şahsında ülkenin başkanı konumuna bile yükseldiler. Ama çoğunluk hâlâ yoksul, işsiz, eğitimsiz, geleceği olmayan hayatlara mahkûm. ABD, en son Ferguson'dan New York'a kadar polis cinayetlerinde görüldüğü gibi hâlâ “Amerikkka”! Gelecekte siyahi proletarya ayağa kalktığında Malcolm X'in mirası ona mutlaka yeniden yol gösterecektir!

Bu yazının kısaltılmış bir versiyonu Gerçek gazetesinin Şubat 2015 tarihli 64. sayısında da yayınlanmıştır.

Epik-Diyalektik Tiyatro

“Kimse kendisini insanların üzerinde göremeyeceğinden, birbiriyle savaşmakta olan sınıfların üzerinde de göremez. Toplum savaşan sınıflara bölünmüş kaldıkça ortak bir sözcüye sahip olamaz. Bu durumda sanat için ‘tarafsızlık’ yalnızca ‘egemen’ taraftan yana olmak anlamını taşıyabilmektedir.”

Bertolt Brecht

Toplumun kurallarının sabit, insanınsa değişmez olduğu tiyatroya alternatif olarak; gelin, başka bir tiyatro yapalım demiş Brecht. O; krallar, tanrılar ve soylular yerine sucu Wang’ı, köylü Sen’i, işçileri, dilencileri, faşizmin altında ezilen ve faşizme direnen halkı sahneye koymuştur. Tiyatroyu şehir merkezlerinden kenar mahallelere taşımıştır. O toplumu gerçekten değiştirebilecek halka ulaşmaya çalışmış bir tiyatrocudur.

Bugün egemen sanat anlayışına karşı duran sanatçıların sahneleri yıkılıyor, toplumcu tiyatro yapan öğrencilerin kulüpleri kapatılıyor. Bu yüzden bu Marksist sanatçıyı, Bertolt Brecht’i, tanımak ve onun sanatını insanlara ulaştırmak oldukça önemlidir. Eugen Bertold Brecht bir kağıt fabrikasının satış müdürünün

oğlu olarak Augsburg’de dünyaya geldi. Daha lise-
deyken tiyatroya ve edebiyata büyük ilgi duyuyordu,
şiirleri yayınlanıyordu. Münih’te tıp okuduktan sonra
askere alındı ve bir hastanede sıhhiye eri olarak gö-
rev yaptı. Görevi sırasında I. Emperyalist Paylaşım
Savaşının getirdiği sefaleti, vahşeti kendi gözleriyle
gördü. Hayatı boyunca verdiği sanat eserlerinde de
savaş karşıtlığı çok net bir şekilde görüldü. Berlin’e
taşındığında Marksizmle ve Erwin Piscator ile tanışan
Brecht, Epik Tiyatro kuramını geliştirdi. Nazi karşıtlığı
ve Marksist dünya görüşünü yansıtan tiyatro eserleri
onun sınırdışı edilmesine sebep oldu. Fakat bu onun
oyunlarının ve kuramının dünyaya yayılmasına ve o
öldükten çok sonrasında aktarılmasına engel olamadı.

Epik tiyatroyu kurmasında en çok etkisi olan insan
Erwin Piscator’dur. Brecht’in marksizm ile tanışması
da onunla çalıştığı döneme denk gelir. Brecht bir
dönem beraber ajit-prop tiyatro yaptığı Piscator için;
“Tiyatroyu politikaya yöneltme onuru özellikle Piscator’undur.
Bu yönelme olmaksızın benim tiyatrom düşünülemezdi.”
 demiştir. Piscator tiyatroyu ezilenlerin mücadelesinde
bir silah olarak kullanma fikrini hayatı boyunca savunmuştur.
Politik tiyatrosunun biçimini de epik (yani dramatik değil,
anlatımsal) olarak belirlemiştir. Sahnede film, slayt,
grafik gibi ifade yöntemleri kullanarak tiyatroya biçim özgürlüğü
getirmiştir.

Ancak Piscator tiyatroyu bir propaganda ve ajitasyon
aracı olarak kullanırken, Brecht’in amacı toplumsal sorunların
nedenlerini ve değişebilirliklerini göstermektir. Ajit-prop
tiyatro seyirciyi heyecandırarak ona bir görüşü benimsetmeyi
hedefler ancak seyircinin bir görüşü benimsemesi için onun
yalnızca heyecandırılması değil, aynı zamanda ikna edilmesi
gerekir.

Tiyatro ezilenlerin mücadelesinde bir silah olabileceği
gibi, egemen sınıfın çıkarlarını savunan bir araç da olmuştur.
Aristokrasinin, kilisenin veya burjuvazinin elinde tiyatro
seyirciyi tehlikeli düşüncelerinden arındırma işlevini devam
ettirmiştir.

Brecht’e göre burjuva tiyatrosu sınıfının çıkarlarını
savunmak durumunda olduğundan çağın gerekliliğini karşılayamaz.
Daha önceki sınıflı toplumlarda olduğu gibi burjuva sanatı da
kapitalist toplumu haklı bulan, değişmez gösteren eserler
vermiştir. Bunu da sanata siyaset karıştırmamak, sanat için
sanat gibi kalıplara sokmuşlardır. Ama Brecht’in başta alıntılı
dığımız sözünde de dediği gibi, iki sınıf var oldukça sanat
ancak bir tanesinin çıkarlarına hizmet edebilir. Burjuva ti-

yatrosu da insanın kendi toplumunu yöneten kuralları tanımaya yardımcı olamaz. Toplumun işsizlik, açlık, savaş gibi gerçeklerini ve bunların kader olmadığını gösteren bir tiyatro anlayışı gerekmektedir. Bu bilim çağının tiyatrosudur. İnsanlık doğal afetleri, hastalıkları bilimsel bir şekilde açıklarken, sanatın görevi de toplumsal sorunları bu şekilde ele almaktır.

Brecht'in tiyatrosu epik tiyatro kendi sözleriyle; Aristotelesçi olmayan tiyatrodur. Aristoteles'in tragediyalarının işlevi seyircinin mevcut düzenin devamlılığını tehdit eden tutkularından arındırılmasıdır –yani ruhun kötülüklerden arındırılması anlamına gelen katarsis. Onun yöntemleri insanları “kötü” ve yasadışı olandan arındırmak için geliştirilmiştir.

Tragedya dekoru, şiiri, müziği ve oyuncuyu seyircinin duygularını uyandırmak ve onu oyunun içine çekmek için kullanır. Sahnede sergilenen bir oyun değilmiş de hayattan bir kesitmiş gibi seyirci oyunla bütünleşir, karakterle de kendisini özdeşleştirir. Seyircinin empati kurabilmesi için karakter ne çok iyi olarak yazılır ne de çok kötü. Daha sonra bu karakter toplumun kurallarına veya tanrılara karşı arzularına yenik düşerek bir günah işleyecektir. Seyirci onun mutluluğunu hisseder ve daha sonra da işlediği günahın farkına varışının ardından felaketine sürüklenişini izler. Böylece korku ve acıma duygularıyla kendi tehlikeli arzularından da arınmış olur.

Seyircinin karar verme yetisini karaktere devreden ve eylem isteğini yok eden empatiyi kırmak için Brecht seyirciye bir tiyatro oyunu izlediğini hatırlatmıştır. Bunun adı yabancılaştırma yöntemidir. Oyunun içine girip kendini unutması engellenen seyirci, artık bir gözlemcidir, eleştirel bakış açısını kaybetmemiş olur. Böylece oyunun gösterdiği gerçekler hakkında düşünebilecek, karar verebilecek ve tiyatro onda eylemde bulunma isteği uyandıracaktır.

Brecht oyunun ayrıntılarını, oyuncunun oyununu, sahne tekniğini, müziği, dramaturjiyi, biçim özgürlüğünü seyirciyi yabancılaştırmak, onu karar vermeye itmek için kullanır. Çin tiyatrosundaki yabancılaştırmadan etkilenmiştir. Oyunu bölümlere böler ki seyirci karşısında bütün halinde bir aksiyon görüp kendisini kaptırmasın. Böylece seyircinin oyunun sonunu değil oyunun bütününün ona katacaklarını merak etmesi de sağlanmış olur. Müzik gerçekçiliğe bir karşıtlık oluşturur, şarkılar duyguları yükseltmez değil seyirci ile oyun arasına estetik bir uzaklık koyar. Oyunda bir anlatıcı kullanmak da çok sık başvurulan bir yabancılaştırma yöntemidir. Sahnede olabildiğince az dekor kullanılır hatta oyunda rolü olmayan hiçbir şey sahneye konulmaz, böylece izlenilenin bir tiyatro sahnesi olduğu tekrar hatırlatılmış olur. Kostümler ve makyaj da bu yüzden oldukça önemlidir. Aynı zamanda oyun-

cunun karaktere dışarıdan bakması da çok önemlidir; Hamlet'i oynayan bir oyuncu kendisini Hamlet' miş gibi düşünerek oynarken

Brecht'in tiyatrosundaki oyuncu tiyatro oyuncusu olduğunun bilincinde olmalıdır. Hatta Epik Tiyatro oyuncusuna provalarda, bazen oyunların gösterimleri arasında diğer oyuncularla rolleri değiştirmesi, böylece kendisini karakterle özdeşleştirmesinin önüne geçmesi tavsiye edilir.

Bu tiyatro seyircinin duygularına değil aklına yöneliktir. Bu Brecht'in duyguyu yadsıdığı anlamına gelmez, oyuncu yine duyguları verecektir ancak seyirci karakterle özdeşleşmediği gibi oyuncu da bir tiyatro oyunu oynadığının bilincinde olmalıdır.

Toplumu anlatabilmek için epik tiyatro oyuncusunun kullanacağı en önemli yöntemlerden biri de toplumsal tavidir, yani gestus. Brecht'in gestus'u ne karakterin ayrıntılı bir incelemesidir ne de tiplene tarzında bir genellemedir. Toplumsal tavır oyuncunun, karakterinin sınıfsal özelliklerinin tahlilini yaparak sahnedeki hareketlerini belirlemesiyle ortaya çıkar. Gestus toplumu açıklayan tavidir, oyuncunun sahnedeki hareketlerinin arkasında sınıfsal nedenler vardır.

Öğretici yani epik tiyatronun eğlenceli olmadığı anlamına gelmez. Tiyatronun en genel işlevinin eğlendirmek olduğunu söyleyen Brecht'e göre öğreticilik ve eğlence diyalektik bir bütündür. İnsan içgüdüsel olarak öğrenmekten, gerçekleri görmekten zevk alır. Seyirciye gerçekleri göstermeyen, onun bilgisine yeni bir şey katmayan tiyatronun bir değeri yoktur.

1930'lu yıllarda Brecht yazılarında tiyatrosundan diyalektik tiyatro olarak bahseder. Yine de Bertolt Brecht adı hafızalarda çoktan epik tiyatro ile anılmaya başlanmıştır.

Epik-Diyalektik tiyatronun işlevi insanların bugüne dek doğal ve değişmez kabul ettikleri düzenin değişebildiğini sahnede göstermektir. Seyircinin düşünebilen, karar verebilen bir gözlemci olarak kalması da işte bu yüzden gereklidir. Çünkü Brecht seyirciyi heyecanlandırarak bir siyasi görüşü benimsetmeye çalışmaz, varolan düzenin çelişkilerini, derindeki ilişkileri gösterir ve der ki:

“Dünyayı değiştirin.

Çünkü değiştirmek gerekiyor.”

Şiir köşesi

Okumuş Bir İşçi Soruyor
 Yedi kapılı Teb şehrini kuran kim?
 Kitaplar yalnız kralların adını yazar.
 Yoksa kayaları taşıyan krallar mı?
 Bir de Babil varmış boyuna yıkılan,
 kim yapmış Babil'i her seferinde?
 Yapı işçileri hangi evinde oturmuşlar
 altınlar içinde yüzen Lima'nın?
 Ne oldular dersin duvarcılar Çin Seddi bitince?
 Yüce Roma'da zafer anıtı ne kadar çok,
 kimlerdir acaba bu anıtları diken?
 Yok muydu saraylardan başka oturacak yer,
 dillere destan olmuş koca Bizans'ta?
 Atlantis'te, o masallar ülkesinde bile,
 boğulurken insanlar uyuyan denizde bir gece yarısı,
 bağırıp imdat istediler kölelelerinden.
 Hindistan'ı nasıl aldıydı tüysüz İskender?
 Tek başına mı aldıydı oraları?
 Nasıl yendiydi Galyalıları Sezar?
 Bir aşçı olsun yok muydu yanında onun?
 İspanyalı Filip ağladı derler
 Batınca tek mil filosu.
 Ondan başkası acaba ağlamadı mı?
 Yedi Yıl Savaşı'nı İkinci Frederik kazanmış ha
 Yok muydu ondan başka kazanan?
 Kitapların her sayfasında bir zafer yazılı
 Ama pişiren kimler zafer aşını?
 Her adımda fırt demiş fırlamış bir büyük adam
 Ama ödeyen kimler harcanan paraları?
 İşte bir sürü olay sana.
 Ve bir sürü soru.

Bertolt Brecht

Film tanıtımı: Tek başına

Kadınların toplum içerisindeki mücadelesini beyaz perdeye yansıtan önemli yapıtlardan biri de Tek başına (North Country)'dir.

Film, Josey'nin kocasından şiddet görmesi ile başlar. Josey bu durumla ilk defa karşılaşmamaktadır ve artık dayanamayıp iki çocuğu ile birlikte ailesinin yanına döner. Fakat burada işler farklı değildir. Josey'nin ilk çocuğunun "gayrimeşru" olması sebebi ile babası, Josey'in dayak yemesinin onun hatası olduğuna karar verir. Babasının çalıştığı madene işçi olarak girmek istemesi babasını bir hayli sinirlendirir.

Maden, Josey'nin çalıştığı kuaförün altı katı para vermektedir, bu onun için çocuklarıyla kurabileceği yeni bir yuva anlamına gelir. Eski bir arkadaşı ile madene girer.

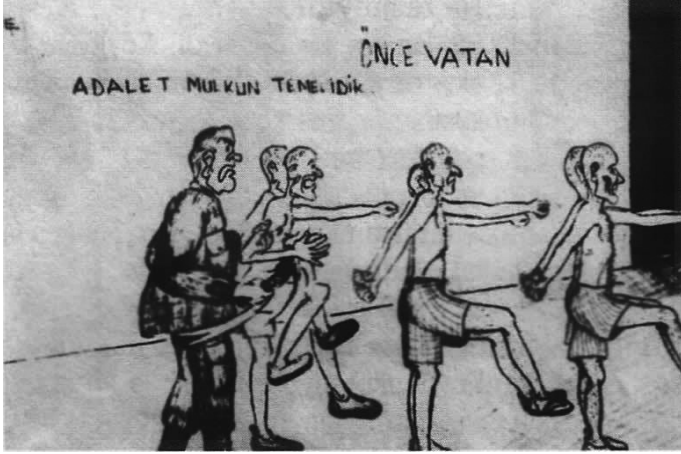
Josey'nin yaşadığı sorunlar babası ile ilişkisi ve gördüğü fiziksel şiddetle bitmez. Kadın olarak madende çalışmanın zorluklarına göğüs germek zorunda kalmıştır ve şimdi bir de iş yerinde yaşam mücadelesi başlamıştır.

Madendeki erkekler, sıkıntılı durumun gidip gitmesini kadınların madende çalışmasına bağlar ve kadınların işten çıkmaları için ellerinden geleni ardına koymazlar. Kadınları yıldırım için adı yöntemleri fiziksel taciz ve sözlü taciz olarak karşımıza çıkar filmde. Olaylar karşısında bir dava açar ve umudunu kaybetmeden davasını sürdürür.

Josey'nin diğer kadınlardan farkı, bu muamelelere boyun eğmeyip direnmesidir. Film boyunca bu istikrarlı tavrı onu sembolleştirmiştir.

Kitap tanıtımı: Kutsal WC

12 Eylül'ün en karanlık yeriydi Diyarbakır 5 no'lu Cezaevi. Yüzlerce kişinin tarihin yazmaya utanacağı işkencelerden geçirildiğine, tecavüze maruz kaldığına, en temel ihtiyaçlarından mahrum bırakıldığına ve 34 kişinin öldüğüne tanık oldu. Aynı zamanda da o zifiri karanlığı kendi bedenlerini ateşe vererek aydınlatan, "Bu bir eylemdir!" diyip kendilerini yakarak işkenceyi protesto edenleri gördü bu cezaevi. Ölüm oruçlarıyla direnenleri, bir bir yitip gidenleri gördü. Yüzlerce Mazlum Doğan, yüzlerce Kemal Pir askeri darbeye direndi cezaevinin içinde.

Kendisi de 1980 askeri darbesinin gelmesiyle tutsak düşen Kamber Akbalık'ın cezaevi duvarlarının yıllarca hapsettiği gerçekleri yazdığı Kutsal WC kitabı hepimizin okuması gereken bir kitap. Adını da cezaevinde tuvalet ihtiyacının sıklıkla bir işkence yöntemi olarak kullanıl-

masından, devletin insanın temel ihtiyaçlardan birini bir işkence aracına dönüştürmesinden alıyor.

Okumalıyız çünkü o yıllar Diyarbakır 5 no'lu Cezaevi'nde insanlara yaşatılanlar, yıllardır bir ulusa yaşatılanların bir özeti:

*Diyarbakır ne devrandır bu devran
Zebanisi bol cehennem bu zindan
Kara zulüm kudurmuştur korkudan
Hücrem demir, yürek demir, can demir.*

*Kaldırın da şu zindanın üstünü
Kimi asmış kimi yakmış kendini
Kimi yatmış ölüme oy beni
Hücrem demir, yürek demir, can demir.*

*Gün ışmaz, ışık sızmaz hücreme
Yol bulunmaz haber edem yarenime yarime
Bir mezar mı bakıyorum çevreme
Hücrem demir, yürek demir, can demir.*

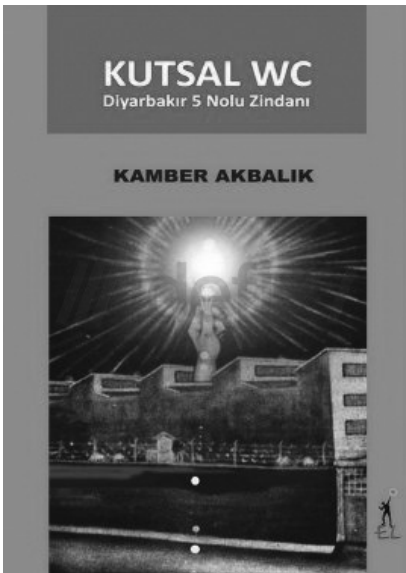
*Verem girmiş hepimizi kemirir
Zulüm bir yanda öfkem kında semirir
Cellat çekmiş hançerini çevirir
Hücrem demir, yürek demir, can demir.*

*Kardeşlerim yanıyordu ateşte
Ölüm orucunda ölür peşpeşe
Alem sağır hele bakın şu işe
Hücrem demir, yürek demir can demir.*

H. Hayri Aslan

Üzerinde "Ne Mutlu Türk'üm diyene" yazan coplarla dövülen, hatta cinsel şiddet gören insanlar... Duvarında "Türkçe konuş çok konuş!" yazan ziyaret odaları ve Türkçe bilmediği için hapisteki yakınıyla görüşemeyen, itilen kakılan aileler... Koğuşlarda dayakla, işkenceyle ezberletilen marşlar... Yıllardır hep zulmedilen Kürt halkı...

İnkâr edilen bu gerçekleri okumalıyız çünkü geçtiğimiz Ekim ayında o halk İŞİD karanlığına başkaldırdığı zaman 40 civarında insan katledildi. Eğer okursak Gezi zamanında Lice'de öldürülen Medeni Yıldırım'ın neden yaşadığı yere kalekol yapılmasını istemediğini anlarız, Kürt halkının neden sokağa çıkmaktan başka şansı olmadığını anlarız.

30 Mart 1972 tarihinde Mahir Çayan ve arkadaşları, Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın idam edilmelerinin önüne geçmek için Ünye'deki bir emperyalist askeri üsten kaçırdıkları askerleri Kızıldere köyünde tutarken devletin şiddeti ile karşı karşıya kalmış ve hayatlarını çarpışarak yitirmişlerdir. Sadece Ertuğrul Kürkçü bu saldırıdan sağ kurtulmuştur.

Kızıldere, farklı örgütlerde olmalarına rağmen devrimcilerin aynı siperde

burjuvazinin güçlerine karşı gösterdikleri devrimci dayanışmadır!

Kızıldere, devlet güçlerinin saldırılarına karşı "Biz buraya dönmeye değil ölmeye geldik!" deme cesareti ve kararlılığıdır!

Devrimciler, Kızıldere'nin devrimci, isyankâr, boyun eğmeyen, meydan okuyan, cüretkâr ruhuna sonuna kadar sahip çıkmalı, ama bu ruhu işçi sınıfının saflarına taşınmalı ve yerleştirmeli, kendi de o saflardan hiç ayrılmamalıdır.